

Sủng Thượng Quân Hạ

Contents

Sủng Thượng Quân Hạ	1
1. Chương 1: Tình Cầm Song Phương	1
2. Chương 2: Nam Sủng Về Nhà Mẹ Để	7
3. Chương 3: Hoàng Đế Tuyển Sư Phó	12
4. Chương 4: Nam Sủng Gặp Thái Tử	17
5. Chương 5: Tiểu Thái Tử Tập Võ	22
6. Chương 6: Hoàng Đế Gặp Thích Khách	27
7. Chương 7: Một Chút Chuyện Ân Ái	32
8. Chương 8: Quá Khứ Của Nam Sủng	36
9. Chương 9: Thanh Liên	41
10. Chương 10: Liên Hoa Gặp Nam Sủng	45
11. Chương 11: Thanh Liên Hạ Chiến Thư	49
12. Chương 12: Khúc Khiêu Vũ	54

Sủng Thượng Quân Hạ

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, nam sủng công, si tình hoàng đế thụ, HE. Nhân vật chính: Cổ Ngạn, Tông Hoài. Độ dài: 60 chương.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-thuong-quan-ha>

1. Chương 1: Tình Cầm Song Phương

Thượng Vũ năm thứ bảy, trên triều đình.

Hôm qua bị lấn qua lấn lại có chút quá mức nhưng tinh thần của thượng Vũ Đế vẫn giữ vững, bề ngoài liếc nhìn đám đại thần phía dưới, đợi bọn họ nói xong, trên mặt mỉm cười ôn hòa, không ảnh hưởng đến tôn nghiêm hoàng uy chút nào, khiến cho đám đại thần không dám tùy ý nói bừa.

Cho dù như vậy, sẽ luôn có một vài hạ thần không nhìn sắc mặt Hoàng thượng mà phá hỏng buổi tảo triều hài hòa, không đặt thánh thượng vào mắt.

“Bệ hạ, thần có việc thỉnh tấu.”

“Triệu ái khanh thỉnh nói.” Thượng Vũ Đế giơ tay lên, ra ý mời nói.

Triệu đại thần liếc nhìn chằm chằm mặt đất, trên đầu toát mồ hôi lạnh: “Bệ hạ thượng vị đã được bảy năm, nhưng hậu cung lại một mảnh lạnh lẽo. Dù cho trước đây hàng năm đều tuyển tú nữ, nhưng từ khi... Công tử Cổ Ngạn vào cung đến nay, cũng bị bệ hạ bãi bỏ, thần sợ hãi...”

Thượng Vũ Đế còn cho rằng Triệu ái khanh hẳn sẽ nói rất dài, tối thiểu cũng phải nói đến khi mặt trời lên thiên đỉnh mới thôi, không ngờ hẳn lại đem câu chuyện ném lại cho mình, chờ Hoàng thượng tới đón. Xem ra cái đề tài này đã nói qua mấy trăm lần, đám ái khanh bọn họ cũng đều mệt mỏi.

Thượng Vũ Đế thật sự không muốn giống như một tên ngốc lặp lại vấn đề này lần nữa, nhưng trên mặt vẫn theo phản xạ thu lại dáng vẻ tươi cười, long uy mãnh liệt phát ra cảm giác áp bách.

Thượng Vũ Đế hừ lạnh một tiếng: “Triệu ái khanh đây là mong trăm mau chết.”

Triệu đại thần tuổi đã ngoài năm mươi, còn chưa từng thấy qua thanh sắc lệ khí như thế của thượng Vũ Đế, lập tức cực kỳ hoảng sợ, nhanh chóng quỳ xuống, cao giọng nói: “Thần không dám, thần sợ hãi.”

Thượng Vũ Đế thật sự cảm thấy chán ghét, hôm nay xác thực mệt mỏi, không có tâm tư cùng bọn họ chơi đùa: “Hừ, người có cái gì không dám sao? Còn ái khanh nào muốn nói như vậy? Trăm ngược lại muốn nhìn xem có bao nhiêu người chờ trăm bằng hà.”

Một đám quan chức không muốn ngu xuẩn cùng một chỗ với Triệu đại thần bắt đắc dĩ đồng loạt mà quỳ xuống, trăm miệng một lời: “Bệ hạ bớt giận! Vì thần không dám!”

Thượng Vũ Đế thừa dịp không ai dám ngăn đầu, vội vàng ngáp một cái, xem chừng đã đủ rồi, những người này cũng không còn ý muốn ồn ào nữa. Thu lại vẻ mặt nghiêm nghị, khôi phục dáng vẻ tươi cười như trước, thượng Vũ Đế bớt giận: “Đều bình thân đi.”

“Đã không còn chuyện, vậy thì bãi triều.” Thượng Vũ Đế nhanh chóng ngáp cái thứ hai, vội vàng dứt bỏ đám đại thần phiền lòng này, đứng dậy rời khỏi.

Bước nhanh ra đại điện, sắc mặt thượng Vũ Đế liền sụp xuống.

“Tiểu Đa tử.”

“Có nô tài.” Tiểu thái giám bên cạnh nghe thấy cúi đầu tiến lên đáp.

“Tiểu Đa tử, người nói xem trăm có nên thật sự tổ chức tuyển tú nữ hay không, miễn cho đám phế vật kia mỗi ngày đều ơ ơ ơ ơ bên tai trăm.” Chuyện lúc thảo triều kỳ thật thượng Vũ Đế vẫn còn chút khó chịu.

“Thỉnh bệ hạ nghĩ lại.”

Thượng Vũ Đế nhíu mày phản nản: “Người làm sao trả lời nhanh như vậy...”

Tiểu Đa tử bình tĩnh đáp: “Bệ hạ nghĩ lại ah, tuy Cố công tử không can thiệp chuyện hậu cung, chỉ là giữa người với người nếu như có khoảng cách... Cũng không dễ dàng bù đắp.”

Thượng Vũ Đế trong chốc lát nghĩ lại: “Được rồi, là trăm nói lung tung, đi ngự thư phòng a.”

“Vâng.”

Thượng Vũ Đế đối diện với đồng tấu chương liền cảm thấy buồn ngủ, đáng tiếc còn chưa đến giờ Ngọ (buổi trưa), vì vậy nghiêm nghị xử lý bỏ qua luôn việc dùng bữa.

“Bệ hạ, Nam thư phòng Lý đại học sĩ cầu kiến.” Đang lúc thượng Vũ Đế cảm thấy da đầu có chút ngứa, chuẩn bị đưa tay lên gãi, Tiểu Đa tử đứng ở một bên liền hợp thời lên tiếng.

Thượng Vũ Đế ngưng ngừng thu tay lại: “Truyền.”

“Bệ hạ.” Lý đại học sĩ một bước vào cửa còn chưa kịp bước hai bước đã quỳ phịch xuống, thần sắc thành khẩn tha thiết.

Thượng Vũ đế nhin xuống da đầu đang ngứa, ngữ khí quan tâm: “Lý ái khanh đây là có chuyện gì?”

“Bệ hạ!” Lý đại học sĩ hô to một tiếng, “Bệ hạ, hôm nay trên triều đình, chuyện Triệu thượng thư nói cũng không thể gác lại ah.”

Ước chừng mùa hạ đã tới rồi, kể sau còn nóng nẩy hơn người trước. Thượng Vũ đế cố nén lại không muốn cùng bọn họ so đo, bảo trì sắc mặt tươi cười, cũng không tức giận: “Ah? Lý đại học sĩ đây là đem lời của trăm nói để ngoài tai?”

Lý đại học sĩ ý vào chính mình chính là lão thần tam triều, không giống với thế hệ trẻ tuổi nhu nhược của Triệu đại thần kia.

“Bệ hạ, Đại An chính là đại quốc mệnh mông, đã có hơn trăm năm lịch sử, bách tính an cư lạc nghiệp, lãnh thổ mở rộng đến Bắc cương, một giang sơn lớn như thế tốt như thế, bệ hạ nỗ lực nào chấp tay dâng cho kẻ khác sao?” Lý đại học sĩ vô cùng đau đớn.

Thượng Vũ để ngạo nhiên nói: “Trăm lúc nào đã từng nói muốn chấp tay dâng Đại An cho kẻ khác?”

Lý đại học sĩ trong mắt đầy bi thương, cứ như Hoàng thượng định chém con ruột của hắn vậy: “Bệ hạ không muốn khai chi tán diệt, chẳng phải cũng giống như với chấp tay dâng cho người...”

*Khai chi tán diệt: Tương tự như “Đâm chồi nảy lộc”, ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông đường.

Thượng Vũ để đánh gãy lời ngụy biện của Lý học sĩ: “Trẫm đã có Cảnh nhi rồi, Cảnh nhi rất thông minh đấy.”

“Thái tử điện hạ đương nhiên tư chất thông minh, nhân trung long phượng, chỉ là dù sao điện hạ vẫn còn nhỏ...”

*Nhân trung long phượng: Rồng trong đám người, ý chỉ người tài giỏi hoặc có một điều gì đó đặc biệt vượt xa người thường.

Pla pla pla không ngừng...

Thượng Vũ để mấy lần muốn cắt ngang, bắt đắc dĩ nghĩ đến mình thân là đế vương, không thể tùy tiện phát giận, không nên coi nhẹ nỗi khổ tâm của trung thần.

Khóe miệng co giật mấy lần nhưng lại không có mở miệng, đợi đến lúc Thượng Vũ để đưa tay tự bóp đôi chân tê rần của mình, đáng vẻ tươi cười đã cứng ngắt, Lý đại học sĩ này vẫn còn chưa ngừng huyền thuyên.

“Bệ hạ!” Lý đại học sĩ chợt hô to một tiếng, kéo suy nghĩ của Thượng Vũ để quay lại.

Thượng Vũ để vui mừng vì rốt cuộc đã có cơ hội xen vào: “Nói xong rồi hả? Đề nghị của Lý ái khanh trẫm sẽ cẩn thận suy nghĩ.”

Lý đại học sĩ vui mừng nhìn vị mình quân phía trên, thở dài: “Bệ hạ anh minh.”

Cuối cùng Lý đại học sĩ cũng đi rồi, Thượng Vũ để thở dài một hơi, vội vàng đưa tay lên gãi da đầu đang ngứa.

Tiểu Đa tử rất thức thời bước lên, còn thuận tay giúp Thượng Vũ để xoa bóp đầu.

Thượng Vũ để thả lỏng, cảm thán nói: “Tiểu Đa tử ah, vẫn là người hiểu trẫm.”

“Hầu hạ bệ hạ là vinh hạnh của nô tài.”

“Hừ hừ.” Thượng Vũ để khịt mũi: “Miệng lưỡi trơn tru.”

“Nô tài không dám.”

Thượng Vũ để hoàn toàn không để ý, lời nói giữa hắn với tiểu thái giám này căn bản đảo mắt liền quên: “Hừ, còn kêu trẫm sinh thêm, nếu sinh, Cảnh nhi sẽ tức giận.”

Thượng Vũ để lại nghĩ tới Lý đại học sĩ quỳ không chịu đứng dậy, cười lạnh một tiếng.

“Bệ hạ không cần phải lo lắng, tuy thái tử điện hạ không nói ra, nhưng trong lòng thực sự xem bệ hạ là bậc trưởng bối tôn kính nhất.” Tiểu Đa tử vĩnh viễn là một tri kỷ tốt nhất, luôn hiểu Hoàng thượng muốn cái gì nhất, lòng mày của Thượng Vũ để liền giãn ra.

Đáng tiếc Thượng Vũ để còn chưa hưởng thụ được Tiểu Đa tử hầu hạ bao lâu, có người liền chờ không được đến phá hư nhã hứng của Hoàng thượng.

“Bệ hạ!”

“Chuyện gì?” Thượng Vũ để nhắm mắt, chẳng muốn nhìn mặt tiểu thái giám đến đây, hỏi.

“Bệ hạ, Thành phi nương nương đã đến cung Tam Lý.”

Thượng Vũ đế mở to mắt, trong ngự thư phòng ngoại trừ Tiểu Đa tử cùng thái giám đang quỳ, còn có hai tỳ nữ bưng trà cùng thị vệ trong góc.

Thượng Vũ đế nhìn lướt qua, biểu lộ tức giận: “Trong mắt nàng còn có trẫm sao! Hậu cung đã thất loạn bát tao mà nàng còn gây chuyện thị phi ném cho trẫm! Tiểu Đa tử, bãi giá cung Tam Lý.”

Thượng Vũ đế thuận tay cầm tấu chương hung hăng ném xuống đất, dọa bọn nô tài đến thất kinh, rồi bước nhanh ra ngự thư phòng.

Tiểu Đa tử cẩn trọng theo sát phía sau, lúc đến ngự hoa viên, dè dặt hỏi: “Không phải bệ hạ muốn đi cung Tam Lý sao?”

Thượng Vũ đế một tay sờ gốc lê sinh trưởng vô cùng tốt, không đếm xỉa nói: “Đi dạo một chút, có lẽ Cố Ngạn bảo bảo còn chưa chơi chán, trẫm đến sẽ quấy rầy nhã hứng của hân.”

===

Như thế nào gọi là quấy rầy nhã hứng của nam sủng Cố Ngạn tiếng tăm lừng lẫy? Lúc này Thành phi nương nương đang tự mình trải nghiệm.

“Bốn cung khó có được dịp đến cung Tam Lý một lần, thân thể Cố muội muội rõ ràng không được khỏe, thật sự đáng tiếc.” Thành phi nương nương nhìn nam sủng nửa kín nửa hở không biết liêm sỉ đang nằm trên giường, không nén giận được, ghen ghét nói.

Cố Ngạn cố ý duỗi hai chân ra, làm bộ dáng giống như muốn xuống giường, kết quả thân thể mềm nhũn, lại nằm trở lại trên giường.

Cố Ngạn thanh âm yếu ớt: “Thành phi nương nương cố ý ghé thăm, vốn là Cố Ngạn phải nên tự mình nghênh đón. Đáng tiếc...”

Trên mặt Cố Ngạn hiện lên một mảnh ửng đỏ, mảnh sa phiêu động để lộ ra khe hở mà rơi vào trong mắt Thành phi: “Đáng tiếc những ngày gần đây tâm tình của bệ hạ dường như không vui, hàng đêm đều không buông tha cho Cố Ngạn, đòi hỏi vô độ, làm cho thân thể Cố Ngạn không còn chút sức lực nào, thật sự không cách nào xuống giường nghênh đón nương nương.”

Thành phi tức muốn học máu, cái tên nam tử cao lớn xuất trần này làm sao có thể nói ra lời dâm đẳng hạ lưu như vậy!

“Đã như vậy, để tỷ tỷ đến thay muội hầu hạ. Tỷ tỷ là người từng trải, việc điều dưỡng thân thể tự nhiên là so với muội muội hiểu hơn vài phần.”

Nếu như ngày ngày đều nhiễm mưa móc như vậy, còn không phải sẽ sinh ra một hài tử yêu nhân. Thành phi lộ ra nụ cười mỉa mai.

Thành phi từng bước tiếp cận giường của Cố Ngạn, nàng ngược lại muốn nhìn cái tên hồ ly trong ngoài bất nhất này đến cùng có chỗ nào cao minh.

Cố Ngạn tựa như không kịp ngăn cản Thành phi, trên người chỉ còn áo lót, dấu vết hoan ái trên thân thể hoàn toàn bại lộ giữa ban ngày ban mặt.

Cố Ngạn vô cùng xấu hổ: “Nương nương thỉnh tự trọng.”

Thành phi phát cáu, nàng bất quá chỉ mới tiến cung khoảng vài năm, lại chưa bao giờ được sủng hạnh, ý vào thể lực của bốn gia mà được Thượng Vũ đế phong cho danh hiệu mỹ nhân. Hôm nay bị cơn giận che mờ lý trí, Thành phi đem y phục của mình xé ra, vò nát rồi lớn tiếng kinh hô: “Lớn mật! Người là cái đồ hèn hạ hạ lưu! Lại dám khinh bạc bốn cung! Có ai không! Mau đến bắt hân lại cho ta!”

Cố Ngạn sững sờ, tiến cung năm năm, chưa bao giờ gặp phải chuyện này, cảm giác mới mẻ làm cho sắc mặt của hân càng thêm hồng nhuận.

Cố Ngạn hướng hạ nhân của mình liếc mắt ra ý, hiệu cho bọn họ đừng nhúng tay vào. Hào hứng bị ma ma của Thành phi từ trên giường ‘kéo’ xuống, đẩy ngã xuống đất, một bộ thảm trạng bị ức hiếp, lại để cho người tiếc thương vạn phần.

“Trương ma ma, đem cái tên sàm sỡ bốn cung lôi ra, tội không để bốn cung vào mắt, đánh 50 trượng.”

Cố Ngạn đau khổ cầu xin: “Đừng ah nương nương! Thật sự Cố Ngạn không cố ý mạo phạm nương nương!”

“Đánh cho ta.”

“Bệ hạ! Bệ hạ mau tới cứu ah! Cứu Cố Ngạn!”

“Người hô đi, có hô nát cổ họng cũng sẽ không có người tới cứu.” Thành phi ác độc cười.

“Cứu mạng ah bệ hạ!”

===

“BA” một tiếng, Thượng Vũ đế thuận tay hái xuống một cành hoa lê, quay người lên kiệu, phân phó nói: “Không sai biệt lắm, tiểu Đa tử, bãi giá cung Tam Lý.”

“Vâng.”

“Bệ hạ!” Cố Ngạn tóc tai lòa xòa trước mặt, giống như nhìn thấy vị cứu tinh giáng trần, Thượng Vũ đế xông vào cung Tam lý liền nghe được tiếng hô thê lương.

Thượng Vũ đế nhìn thấy Cố Ngạn giống như tên khát cái quỳ trên mặt đất lạnh băng, một thân tuyết y, trước ngực lộ ra mảng lớn mảng nhỏ, trong lòng có chút không thoải mái.

“Cố Ngạn bảo bảo, đừng đùa nữa, người nhìn xem y phục của người kìa, còn ra thể thống gì.”

Cố Ngạn trông thấy Thượng Vũ đế trên mặt liền trở nên đứng đắn, còn người khởi xướng Thành phi thì đã sợ đến mặt không còn sắc máu, lễ nghi đều đã quên, cũng không còn vẻ hứng thú vừa rồi. Cố Ngạn đứng lên, người vừa mới yếu đuối thoát cái đã trở nên nghiêm túc, phách phách phủ bụi trên người, đi vào nội điện.

“Ah, ta vào trước đây.”

Thượng Vũ đế bị nam sủng vô tình nhà hấn lưu lại giải quyết hậu quả, rất nhanh liền chỉnh đốn nàng Thành phi này, vô luận như thế nào cũng không tin nàng nói Cố Ngạn khinh bạc nàng, ngược lại thấy nàng nói dối cảm thấy vô cùng tức giận, dùng tội khi quân dày vào lãnh cung.

Cố Ngạn thấy Thượng Vũ đế đã giải quyết Thành phi xong đi đến, lấy áo choàng khoác lên người che khuất một mảnh xuân quang.

“Làm gì ra tay nặng như vậy, trực xuất ra khỏi cung là được rồi.”

“Hừ.” Thượng Vũ đế hừ lạnh: “Người đùa bốn xong liền tỏ ra từ bi sao, hôm nay trẫm bị bọn họ giày vò lại gặp phải nữ nhân này liền thấy phiền.”

Cố Ngạn liếc mắt nhìn xung quanh, phân phó nói: “Các người lui xuống hết đi.”

“Vâng.”

Cố Ngạn ngồi xuống bên cạnh Thượng Vũ đế, đưa tay vuốt lông mày đang nhíu chặt của Thượng Vũ đế: “Nếu không thì lần sau bệ hạ theo cạnh ta đi, sinh hoạt nhằm chán của bệ hạ cần một ít niềm vui thú, chỉ là những chuyện nhỏ nhặt này bệ hạ không cần để ở trong lòng.”

Thượng Vũ đế nắm lấy tay Cố Ngạn, đặt ở trên môi hôn một cái, nở nụ cười: “Lòng dạ đàn bà. Thế nào? Trêu chọc các phi tử của trẫm thú vị như vậy?”

Cố Ngạn thu tay lại, bỗng nhiên ôm ngang Thượng Vũ đế, ném lên giường: “Chuyện đó đương nhiên rất thú vị, nhưng không thú vị bằng ở một chỗ cùng bệ hạ.”

Thượng Vũ đế khẽ cười một tiếng, đẩy hắn ra, ngồi dậy: “Đừng tưởng rằng nói như vậy có thể tránh được một kiếp.”

Thượng Vũ đế cao giọng hướng ra ngoài phân phó nói: “Tiểu Đa tử, dọn ngọc thiện.”

Sắc mặt Cố Ngạn chợt biến, buông tay còn đặt bên hông Thượng Vũ đế ra, không nói một lời đi ra ngoài.

“Đứng lại!”

Cố Ngạn quay người, không chút biểu tình: “Thỉnh bệ hạ dùng ngọc thiện.”

Thượng Vũ đế ngồi trên giường cười: “Cố Ngạn bảo bảo, ở lại cùng trẫm dùng bữa.”

Cố Ngạn suy tư trong chốc lát, đưa ra điều kiện: “Phụ thân với mẫu thân gọi ta ngày mai trở về một chuyến, thỉnh bệ hạ cho phép.”

Thượng Vũ đế phì cười nói: “Bọn họ gọi người trở về làm gì?”

“Đến ngày thọ thần (sinh nhật) của phụ thân, đúng lý là ta nên về mới gọi là tận hiếu.”

Thượng Vũ đế cười lạnh: “Chẳng qua chỉ là muốn khuyên người nên cách xa tên cầu hoàng đế này một chút.”

Cố Ngạn chăm chú nhìn hắn.

Thượng Vũ đế bắt đầu dĩ hòa vi quý: “Bỏ đi, người đi đi. Đừng tưởng đây là trẫm dung túng người, mỗi ngày phải nhớ ăn đủ ba bữa, nếu để cho trẫm biết người ăn thiếu một bữa, hừ...”

Cố Ngạn mặt không biểu tình lập tức hiện ra bộ dáng tươi cười, vô cùng sinh động, vô cùng chói sáng, làm cho người ta như được tắm gió xuân: “Bệ hạ chính là dung túng ta, ta được sủng mà kiêu, thì thế nào?”

Nếu là người bình thường, đối với sủng hạnh đặc biệt của hoàng đế hoặc là sẽ lo được lo mất hoặc là thụ sủng nhược kinh, mà Cố Ngạn tựa như vô cùng tự tin đối với sự mê luyến của Thượng Vũ đế với hắn.

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Thượng Vũ đế sững sờ, như một nam nhân háo sắc, từ trên giường nhảy xuống, đi qua ôm lấy bờ eo của Cố Ngạn: “Hôm nay tất cả mọi người đều gây khó dễ cho trẫm, mà người còn cố tình trêu chọc trẫm.”

Cố Ngạn cười ha ha, duỗi hai tay áp lên bộ mặt cứng ngắc của Hoàng thượng, xoa: “Mỗi ngày đều cố kéo căng gương mặt này có mệt hay không, ở trước mặt ta đừng tự cao tự đại.”

“Hừ, người bên cạnh trẫm đều nói năng ngọt xớt, tiểu Đa tử cũng thế, người cũng thế.”

Thượng Vũ đế vẻ mặt hưởng thụ, hoàn toàn không có sự kiêu ngạo vừa rồi.

Ngọc thiện bày ra một bàn, do các cung nữ từng món từng món bưng lên, mỗi lần món nào được bưng lên là sắc mặt của Cố Ngạn lại đen hơn một phần.

Thượng Vũ đế thấy thế, lên tiếng nhắc nhở: “Đừng quên điều kiện người vừa mới trao đổi cùng trẫm.”

Thần sắc Cố Ngạn không vui, nhưng vẫn tiếp nhận đĩa ngọc tự tay Hoàng thượng đưa tới.

Thượng Vũ đế thấy Cố Ngạn vẫn như trước không có dấu hiệu động đũa, cau mày nói: “Không thích liền đổi bàn khác.”

“Không cần, bệ hạ.” Cố Ngạn do dự nên xuống tay từ chỗ nào, sau cùng ngoan ngoãn mà kẹp một miếng thịt cua.

Thượng Vũ đế lộ ra nụ cười vui mừng, cho người lui ra ngoài, hưởng thụ không gian chỉ có hắn cùng Cố Ngạn bảo bảo.

Thượng Vũ đế ăn no rồi, ăn no rồi thì tất nhiên muốn phát tình.

Cố Ngạn thấy bộ dáng ăn no rửng mỡ kia của hắn | biểu lộ động dục của đương kim thánh thượng bắt đầu rõ ràng.

Cố Ngạn nhắc nhở một câu vô ích: “Bệ hạ, mặt trời đã lên cao, đạo làm vua...”

Thượng Vũ đế không chú ý đến lời nói của hắn, ‘sốt sột’ thoáng cái cởi xuống long bào trang nghiêm.

Đôi mắt của Cố Ngạn ngày càng sâu, bất kể là trông thấy bao nhiêu lần vẫn sẽ bị hành vi hoang đường là hoàng đế cởi xuống long bào mà bên trong không mặc gì cả này hù dọa ah.

Thượng Vũ đế giang hai tay, muốn ôm ấp.

Khóe miệng Cố Ngạn co giật, chặn lại cái ôm của Hoàng thượng, nhắc lại lần thứ năm: “Bệ hạ, ngài quá phóng túng rồi.”

Thượng Vũ đế xoay người ngồi trên người Cố Ngạn, từ trên cao nhìn xuống hừ lạnh: “Đến đây đi.”

Cố Ngạn biết rõ vị đế vương cao cao tại thượng này cố chấp không nói nên lời, liền mỉm cười, thừa dịp Thượng Vũ đế còn đang ngây người, lập tức lật người áp người phía trên xuống, triển miên ân ái đến mỗi một.

“A... Cố Ngạn bảo bảo...”

“Ân... Cố Ngạn bảo bảo... Chậm một chút... Ah... Ân ah... Sâu chút nữa...”

“Bệ hạ! Chú ý eo!”

“Ah... Cố Ngạn...”

Thượng Vũ đế bỏ bê cả buổi thượng triều, cùng nam sủng nhà mình nằm trên giường ngắm cột giường chạm trổ tinh xảo.

“Cố Ngạn bảo bảo.”

“Bệ hạ?”

Thượng Vũ đế tựa vào người Cố Ngạn, miễn cưỡng mở miệng: “Chuyện Thành phi hôm nay, ngươi thấy thế nào?”

“Không phải chỉ là chút thủ đoạn tầm thường sao? Lại nói, lâu rồi chưa từng có người nào đến đây gây sự như vậy.”

Thượng Vũ đế khiêu mi nghiêng qua liếc hần, bĩu môi: “Đồ ngốc.”

2. Chương 2: Nam Sủng Về Nhà Mẹ Đẻ

Thượng Vũ đế chỉ giả vờ đồng ý với Cố Ngạn, sáng sớm ngày thứ hai Cố Ngạn thức dậy bên cạnh Thượng Vũ đế, chuẩn bị rửa mặt thật sạch để quay về nhà mẹ đẻ.

Thượng Vũ Đế để cho Cố Ngạn giúp mình chải đầu, thần sắc tối tăm phiền muộn.

“Bệ hạ mất hứng? Ngày mai Cố Ngạn sẽ trở về, chỉ ở nhà bồi phụ mẫu trong ngày hôm nay.”

Cái đầu gỗ này! Chủ đề đó đừng có nhắc lại nữa. Thượng Vũ đế cắn răng, ghen một hơi: “Đừng quên đâu mới là nhà của ngươi.”

Động tác của Cố Ngạn chợt dừng lại, khiến cho da đầu của Thượng Vũ đế có chút đau.

Bản thân Thượng Vũ đế cũng hiểu được lời nói vừa rồi có hơi quá, cũng không thể trưng ra vẻ mặt lấy lòng, ho nhẹ một tiếng, đợi Cố Ngạn chải đầu quấn tóc của hần lên xong, mới đứng dậy, hai tay dè xuống vai Cố Ngạn, đem nam nhân đứng ở phía sau ẩn ngồi trên ghế.

“Cố Ngạn bảo bảo, chải đầu.” Thượng Vũ đế cầm lấy chiếc lược trong tay Cố Ngạn, vụng về chải đầu cho Cố Ngạn.

Da đầu Cố Ngạn bị Thượng Vũ đế chải loạn khiến cho đau nhức, vô luận vị hoàng đế kia có cố gắng loay hoay chải như thế nào, vẫn biến thành một nùi.

Cố Ngạn thấy dáng vẻ cần mẫn chăm chú kia của Thượng Vũ đế, quả thật không nhịn cười được, ngăn lại động tác lấy lòng của hắn.

“Tông Hoài, đừng chửi nữa.”

Thượng Vũ đế nhứt chí ném lược sang một bên, cúi đầu xuống, dựa trên đỉnh đầu Cố Ngạn, nhìn hai cái đầu chồng lên trong gương đồng, Thượng Vũ đế đột nhiên cảm thấy rất thú vị, cúi đầu hôn lên tóc của Cố Ngạn.

Cảm giác rất mềm mại, nhẹ nhàng như lá liễu.

Cố Ngạn biết rõ Thượng Vũ đế là người ôn hòa đấy, nhưng khi hắn ở đây, Thượng Vũ đế rất ít khi có biểu lộ nhu hòa như vậy.

Thượng Vũ đế rất phối hợp mà hưởng thụ loại cảm giác này, đợi bên ngoài truyền đến tiếng nhắc nhở của tiểu Đa Tử lần nữa mới hồi phục lại tinh thần.

“Cố Ngạn bảo bảo, trầm vào triều đây.”

Mặc dù Cố Ngạn không phải là người tinh ý, nhưng ở chung nhiều năm như vậy, một ánh mắt của Thượng Vũ đế hắn vẫn có thể hiểu được là ý tứ gì.

Cố Ngạn một đầu rối bời đứng lên cúi đầu hôn lên bờ môi của Thượng Vũ đế, sau cùng, cười nói: “Bệ hạ, đừng để mệt mỗi quá.”

Ra cửa điện, Thượng Vũ đế phân phó cho thống lĩnh thị vệ cử ra một đội thị vệ âm thầm đi theo bảo hộ Cố Ngạn. Tuy rằng Cố Ngạn chỉ là về nhà mẹ đẻ, nhưng chuyện Cố Ngạn chính là bảo bối của Thượng Vũ đế thì cả thiên hạ này đều biết, ai cũng không dám nhiều lời.

Cố Ngạn ngồi lên cỗ kiệu chưa bao lâu đã đến Cố Gia viện, tẩm cung của Cố Ngạn sở dĩ gọi là cung Tam Lý (ba dặm), chính là khoảng cách từ Cố Gia viện đến hoàng cung.

Chủ tử của Cố Gia viện này vốn là thừa tướng nước Tây Hạng láng giềng bên cạnh Đại An, hiện tại Tây Hạng đã diệt vong, Cố thừa tướng đáng ra phải nhận kết cục tử nạn nay ngược lại lại ở một đại viện to lớn như vậy, là nể mặt ai không cần phải nói ra trong lòng mỗi người đều biết rõ.

Ngẫm lại thì Cố Ngạn là ai? Đó là nam sủng được đương kim thánh thượng nâng ở trong tay. Cố gia lấy chỗ gì dựa vào? Còn không phải do nhi tử làm nam sủng trong cung dùng nhan sắc mị hoặc hiếm có được thánh thượng ưu ái vài phần.

Cái này nói ra làm cái mặt già của Cố lão thừa tướng biết đặt ở đâu? Vì vậy Cố lão thừa tướng lúc này đáng ra cần phải an hưởng tuổi già, dù cho đời này đều không sống xa hoa phung phí, vẫn là đối với nhi tử bị ‘nhốt’ trong cung kia vừa yêu lại vừa hận.

Hiểu con không ai bằng cha mẹ. Cho dù bên ngoài có đồn đãi như thế nào, Cố lão thừa tướng làm sao không hiểu đứa nhỏ trưởng tử này.

Tuy rằng đứa nhỏ này từ lúc sinh ra cho đến lớn lên đều dị thường nhu thuận, sau khi thành niên mặt mày càng quan ngọc, tuấn lãng vạn phần, thậm chí còn được mọi người nhã xưng là Lan công tử. Nhưng trừ những thứ đó ra, đừng nói bên ngoài đồn đãi là tài trí hơn người phong lưu phóng khoáng, Cố lão thừa tướng biết rõ, đứa con trưởng của hắn ngoại trừ thư pháp còn biết chút ít, sử sách hội họa hiểu một tẹo, còn những cái gì mà trí tuệ cái gì mà đa tình... Quả thực là lời nói vô căn cứ.

Nói khó nghe chính là, đứa con trưởng này của hắn, tư chất thường thường, không có năng khiếu, ngoại trừ gương mặt lừa người ra, cơ hồ cái gì cũng sai. Cho nên Cố lão thừa tướng có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, cái tên hoàng đế Đại An này rốt cuộc vừa ý con mình cái gì. Chỉ bằng vào khuôn mặt mà có thể được độc sủng năm năm? Cái kia Cố lão thừa tướng còn không bằng tự lấy móng lừa gọt mặt mình rằng nhi tử thần thông quảng đại đúng như theo lời đồn đãi.

Nghĩ đến đây, Cố lão thừa tướng luôn kim lòng không được mà thở dài. Ai, nếu như trước đây không đưa hai đứa nhi tử đến Đại An cầu học, không chừng sẽ không xảy ra cố sự hoàng thượng bị Cố Ngạn hấp dẫn, Cố gia cũng không cần ở trên đất của tên cầu hoàng đế là đầu số gây diệt quốc kia kéo dài hơi tàn.

Nhưng mà Cố lão thừa tướng nào đâu biết rằng, dù cho từ nhỏ Cố Ngạn không rời Tây Hạng nửa bước, thì hẳn cùng với hoàng đế Đại An kia thủy chung cũng sẽ gặp phải.

Cố Ngạn hạ kiệu, vẫy lui người bên cạnh, chỉ mang theo nha hoàn tiểu Mai đã hầu hạ từ nhỏ bên người.

Cố Ngạn trở về nhà như khách tha phương, liêu lĩnh xông vào đại môn gõ to cửa: “Phụ thân, mẫu thân, hài nhi trở về rồi đây.”

Tiểu Mai đột nhiên cảm thấy có chút mất mặt, lên tiếng nhắc nhở: “Công tử, gõ cửa.”

Cố Ngạn mới kịp phản ứng, đang định nắm lấy tay cầm cái cửa, thì đại môn liền mở ra từ bên trong.

“Đại công tử đã trở về rồi! Lão gia với phu nhân đang đợi ở bên trong, mời Đại công tử mau vào.”

Gã sai vặt mở cửa với gương mặt nịnh nọt, nhưng nơi đáy mắt lại không ẩn giấu được vẻ xem thường. Cố Ngạn hoàn toàn không chú ý tới những chuyện này, ngược lại tiểu Mai bên cạnh hung hăng trừng mắt liếc tên hạ nhân không hiểu quy củ kia, ánh mắt âm thầm đến nỗi làm cho người nọ sợ run cả người.

“Phụ thân, mẫu thân, hài nhi xin thỉnh an, hài nhi ở bên ngoài luôn nhớ mong hai người.”

Từ nhỏ đến lớn đều là câu này. Cố lão gia cùng Cố phu nhân không khỏi nâng trán, mà thôi mà thôi, tóm lại là nếu muốn tên nhi tử đầu gối này thay đổi, nói vài lời thân mật thì so với lên trời còn khó hơn.

Có thể nhìn thấy ánh mắt mừng rỡ cùng chờ mong của Cố Ngạn thật sự rõ ràng, con mắt lóe sáng làm cho người khác không thể bỏ qua, Cố lão gia bị con người lóe sáng kia nhìn chằm chằm đột nhiên thấy xấu hổ vạn phần, mượn việc uống trà để di chuyển ánh mắt, còn Cố phu nhân đành phải đi qua nâng Cố Ngạn đứng dậy.

Dù gì cũng là nhi tử chính mình sinh ra, Cố phu nhân cầm tay Cố Ngạn không buông xuống.

“Bảo nhi, hảo nhi tử của ta, để cho nương nhìn xem có mập chút nào hay chưa, như thế nào chỉ còn một bộ xương? Lão hoàng đế kia không cho người ăn no sao? Có phải ở trong cung chịu khổ? Bị người khác khi dễ? Ô, ô, đều do ta, không có năng lực cứu người ra, lại để cho người một mình chịu đựng trong nội cung đáng ghét kia.”

Sắc mặt Cố Ngạn cứng đờ, hốc mắt nóng ẩm vừa muốn bốc lên liền dừng lại giữa đường: “Ách, mẫu thân đừng quá lo lắng, lần trước hài nhi về nhà mặc đến hai bộ y phục, cho nên mẫu thân mới cảm thấy hài nhi mập. Cái kia, hài nhi đã nói qua rất nhiều lần rồi, không phải do Tông Hoài bức hài nhi ở lại trong cung, là hài nhi tự nguyện lưu lại bên cạnh hần đấy.”

“Đây là ở trong nhà mình mà người còn nói như vậy!” Cố phu nhân thoáng một phát khóc lớn tiếng hơn, “Như thế nào người về đến nhà còn phải chú ý đến từng câu chữ, lo lắng hốt hoảng. Bảo nhi, là nương hại người ah!”

“Mẫu thân, hài nhi là nói thật, không phải do Hoàng Thượng ép buộc hài nhi.”

“Ah! Tên cầu hoàng đế kia hạ cổ gì xuống người ah, hài tử đáng thương của ta... Bảo nhi ah, phụ thân người đã đào xong mật đạo rồi, người theo chúng ta trốn khỏi Đại An a...”

“Nương – ngài chớ nghĩ quẩn, có đào 100 mật đạo cũng sẽ không trốn thoát khỏi Đại An, hơn nữa ngài còn muốn hài nhi nói bao nhiêu lần nữa đây, Tông Hoài...”

“Đồ bất hiếu! Im miệng cho ta! Quê Hương nàng cũng đừng khóc, phải ra dáng mẫu thân.” Cố lão gia rốt cục không nhìn được nữa. Cái đứa trưởng tử này từ nhỏ đã cứng đầu, một khi đã nhận thức cái gì thì đến người làm cha hần nói cũng không vô, tranh cãi như thế thì cam đoan đến hừng đông Cố Ngạn cũng có thể lặp lại những câu đồng dạng như vậy mà không ngừng nghỉ.

Cố lão gia lần nữa bất đắc dĩ thở dài.

“Đúng vậy a, mẫu thân, hôm nay là thọ thần của phụ thân, ngài cũng đừng khóc.”

Cố phu nhân thật vất vả mới ngừng nước mắt, khóc càng lâu mà vẫn chưa thấy nhi tử đến an ủi, thiếu chút nữa lại bi tâm, Cố lão gia liền vội vàng đem nàng đuổi đi để nàng an bài những chuyện vặt vãnh khác.

Cố phụ nhân vừa đi, bên trong đại sảnh lập tức yên tĩnh trở lại. Cố Ngạn vẻ mặt chờ mong nhìn qua phụ thân, Cố lão gia giả ho vài tiếng, hướng hắc ngoắc ngoắc: “Tối.”

Cố Ngạn ba bước đi qua, quỳ củ mà đứng trước mặt phụ thân.

Cố lão gia không rõ hắc đang suy nghĩ cái gì, do dự bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy nhi tử, vỗ vỗ bờ vai của hắc.

Cố lão gia đang định nói cái gì đó, lại bị Cố Ngạn ôm chặt lấy, thở phì phò, ở bên tai Cố lão gia nói: “Phụ thân, hài nhi nhớ ngài.”

Cố lão gia đã lớn tuổi rồi, đứa nhỏ Cố Ngạn này cũng không phải nhi tử ông sủng ái nhất, thế nhưng khi bị hắc ôm chặt nói như vậy, Cố lão gia đột nhiên cảm thấy cái mũi đau xót, nam sủng thì như thế nào, Cố Ngạn chính là đích tử của Cố lão gia hắc.

Cố lão gia có chút rung rung động động mà mở miệng: “Bảo nhi, cha đột nhiên nghĩ đến, khi còn bé có lần người...”

Cố Ngạn ôm xong buông ra, không hiểu câu bỏ lửng thương cảm giữa chùng của Cố lão gia, bị kích động mà ngắt lời ông: “Phụ thân, Tiểu Dự đang ở nhà sao?”

Cố lão gia còn chưa hết chìm trong thương cảm, bỗng nhiên bị Cố Ngạn hỏi như vậy, sững sờ mà đáp: “Bây giờ có lẽ đang ở trong phòng.”

Cố Ngạn nhảy lên lướt qua Cố lão gia: “Cái kia phụ thân ngài cứ một mình từ từ suy nghĩ, hài nhi tìm Tiểu Dự đây.”

Cố lão gia còn chưa kịp chùi giọt nước mắt chua xót, đã bị đồ bất hiếu Cố Ngạn bỏ rơi một mình thương xuân bi thu.

Vô luận là người trong nhà có cái nhìn gì đối với mình, những thứ đó đều không thể ngăn cản tâm tình tốt đẹp khi trở về nhà của Cố Ngạn. Cố Ngạn cao hứng bừng bừng mà chạy đến Đông viện, đến sương phòng của Cố Dự.

Cố Ngạn lúc này đã có kinh nghiệm, không có ở trước cửa phòng Cố Dự hô to, mà là gõ cửa, lên tiếng nói: “Tiểu Dự, ta đã trở về.”

Cửa ‘két’ một tiếng mở ra, lộ ra gương mặt phờ phạt của Cố Dự.

“Tiểu Dự, chưa tỉnh ngủ sao? Hôm nay sinh thần phụ thân, sao bộ dáng người lại như vậy?” Vẻ mặt Cố Ngạn ân cần.

Cố Dự liếc mắt nhìn trời, kéo dài âm thanh nói: “Đại ca — người cũng không nhìn một chút hiện tại mới giờ nào, nào có ai sớm như vậy đã rời giường —”

Cố Ngạn quan sát trời: “Đã giờ tỵ (từ 9h đến 11h sáng) rồi, Tiểu Dự đã thức, không bằng cùng đại ca ôn chuyện?”

Cố Dự nhìn huynh trưởng một cước bước vào phòng mình, vội vàng đẩy hắc ra: “Đại ca người làm gì!”

Cố Ngạn bắt tri bắt giác, tìm ra manh mối vội xin lỗi: “Không biết đệ muội (em dâu) vẫn còn ở bên trong, Tiểu Dự cho ta xin lỗi. Tiểu Dự đã lớn như vậy rồi, đại ca đều nhanh quên người đã thành thân.”

Cố Dự nắm tay áo của Cố Ngạn kéo hắc đến nội viện, một bên ngáp một bên thâm nói: “Cho là ai cũng giống như người... Làm cùng một chỗ...”

Cố Ngạn không biết là không nghe thấy hay là hồn nhiên không để ý, trên mặt vẫn là dáng vẻ tươi cười, mặc kệ cho đệ đệ đem mình kéo tới bên cạnh bàn đá ngồi xuống.

Cố Ngạn nhìn đệ đệ từ trên xuống dưới, cười nói: “Tiểu Dự càng ngày càng dễ nhìn.”

Lại nói hai huynh đệ Cố gia này, mọi mặt Cố Dự đều hơn huynh trưởng, duy chỉ ngoại trừ khuôn mặt kia. Vì vậy khi bị huynh trưởng mỉm cười nhìn chăm chăm như vậy, Cố Dự cũng có chút ít không được tự nhiên: “Cái gì mà càng ngày càng dễ nhìn, lấy những từ này để hình dung ta làm cái gì...”

Cố Dự chính xác là loại người không biết lựa lời mà nói: “Ta thấy đại ca mới là người phải chú ý lấy những chuyện này a.”

Quả nhiên trong mắt của từng người Cố gia, Cố Ngạn chỉ là một chủ nhân trên danh nghĩa.

Cố Ngạn rót một chén trà cho đệ đệ, nghiêm túc đáp: “Ta không chú ý cái này, kỳ thật trong nội cung có vài đám nương nương còn chú ý ta hơn ta.”

Phàm là dân chúng bình thường, đều đối với chuyện bí sử trong cung có vài phần tinh thần bát quái. Cố Dự cũng không phải ngoại lệ, đón lấy chén trà Cố Ngạn đưa cho hỏi: “Đại ca, đám nương nương trong nội cung kia vẫn còn đối nghịch với người?”

Cố Ngạn gật đầu: “Chưa bao giờ ngừng lại.”

“Đại ca làm cách nào ứng phó?”

Cố Ngạn thoáng một phát xấu hổ: “Ta tất nhiên là có phương pháp của mình.”

Cố đệ đệ lại nghĩ khác: “Không phải là đại ca thổi gió bên gối chứ?”

Cố Ngạn nghiêm mặt: “Tiểu Dự tại sao lại nghĩ huynh trưởng mình như vậy, mặc dù trong nội cung có khắc nghiệt đến đâu thì huynh trưởng cũng sẽ không dựa vào Tông Hoài để đối phó với nữ nhân.”

“Ách.” Cố đệ đệ đột nhiên không biết nói cái gì.

“Được rồi, Tiểu Dự, không nói chuyện kia nữa, sinh thần phụ thân ngươi chuẩn bị gì chưa?”

“Đó là đương nhiên, ta đã sớm chuẩn bị tốt.”

“Vậy hãy để cho phụ thân chọn xem thích đồ của ai hơn.”

“Thân phận hiện nay của đại ca không giống trước đây, thứ mang bên người đều là trong nội cung đấy, ta như thế nào so được.” Cố Dự có chút ề ề nói.

Cố Ngạn bất mãn nói: “Hạ lễ của phụ thân đều là tự tay ta làm đấy, không quan hệ một cái nào với nội cung.”

Kỳ thật Cố Dự biết rõ đại ca hàng năm đều mang theo những lễ vật xấu xí: “Ta đây mỗi mắt mong chờ.”

Trong hai huynh đệ tuy chỉ có Cố Ngạn một mình như con thêu thân muốn thân cận với đệ đệ, nhưng hai người vẫn là hàn huynh một mạch đến buổi trưa. Nói đến đây, không thể không nói tên Cố Ngạn không có sở trường gì này còn có một thói xấu đến cực độ, chính là gia hỏa này không thích ăn cơm.

Trên thế gian này người đối với đồ ăn mà không có ham muốn vốn là cực ít, có thể Cố Ngạn không chỉ không thích ăn cơm, mà ngay cả các loại bánh ngọt thông thường cũng không hề hứng thú. Đó là một điều kỳ quái, nếu không phải Thượng Vũ để một ngày ba bữa phái người giám thị hẳn dùng cơm, đoán chừng gia hỏa này có thể nhịn đói đến chết.

Vì vậy hiện tại gần đến thời gian dùng bữa, sắc mặt Cố Ngạn liền càng ngày càng kém.

Rốt cuộc Cố Ngạn vẫn bị đệ đệ kéo vào phòng ăn.

Sau khi ăn được một ít đủ no, Cố Ngạn liền buông đũa xuống, chống cái cằm tinh tế tỉ mỉ quan sát người nhà của hắn.

Cả đám trên bàn cơm bị Cố Ngạn nhìn chăm chăm mà sợ hãi, rất nhanh đã ăn xong cơm, Cố lão gia mở miệng nói: “Bảo nhi, có phải người có đồ vật gì muốn đưa cho phụ thân?”

Thực ra Cố Ngạn có tên gọi thân mật tương ứng với đại danh, nhưng là cái tên Ngạn nhi thật sự không dễ nghe, trưởng bối Cố gia liền đổi thành Bảo nhi.

Cố Ngạn gật đầu, từ trong áo móc ra một hộp gỗ tinh xảo: “Đây là lễ vật chúc mừng phụ thân.”

Cố lão gia đối với lễ vật của Cố Ngạn cũng không kỳ vọng nhiều, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt chân thành của Cố Ngạn, Cố lão gia vẫn giả vờ mừng rỡ tiếp nhận hộp gỗ.

Bên trong có một khối ngọc không lớn lắm, hình vuông.

Cổ lão gia còn chưa kịp cầm lên để cẩn thận quan sát, Cổ Ngạn liền không thể chờ được nói: “Phụ thân, có đẹp hay không? Đây là hài nhi tự mình khắc đấy, bỏ ra thời gian khá dài.”

Cái ngọc kia cũng không giống vật hiếm có bao nhiêu, lại càng không phải là ngự tứ thượng phẩm trong cung, chỉ là một khối ngọc có màu sắc ngọc bích. Nhưng tấm lòng của Cổ Ngạn không phải nằm ở giá trị khối ngọc kia, mà là tự tay khắc lên danh tự của Cổ lão gia.

Khắc cũng không có chỗ nào tròn chỗ nào méo, so với bức họa kém cỏi của Cổ Dự đích thực tiêu chuẩn hơn nhiều, nhưng hạ lễ của Cổ Ngạn lại chưa bao giờ thắng được Cổ Dự, vậy mà năm nào cũng kiên trì không ngừng tỉ mỉ chuẩn bị.

Cổ lão gia nhìn thoáng qua hai đứa con trai. Trong mắt Cổ Ngạn không giấu được chờ mong, Cổ Dự vẫn là bộ dáng lạnh nhạt, bất quá tay nắm chặt chén trà lại để lộ ra một vòng khăn trương. Đây là trận đấu ấu trĩ giữa hai đứa con trai, Cổ lão gia cho tới bây giờ cũng không biểu lộ qua Cổ Ngạn mạnh hơn một bậc. Nhưng ánh mắt Cổ lão gia khẽ chuyển, lơ đãng nghiêng mắt nhìn đến ngọc bội treo bên hông của Cổ Ngạn, bạch bích không tỳ vết, phía trên khắc từng tầng mây, vô cùng khéo léo.

Trong đầu Cổ lão gia không hiểu vì sao lại liên tưởng tới gia cảnh hiện tại với lời đồn đãi bên ngoài.

Sau khi Cổ lão gia trầm ngâm nửa ngày, nói: “Ngọc của Bảo nhi khắc rất được lòng ta, tranh Dự nhi vẽ cũng vô cùng tuyệt diệu, lần này phụ thân sẽ không phân cao thấp nữa, thấy hai huynh đệ các người tương thân tương ái mới là nguyện vọng lớn nhất của lão phu.”

Cổ Ngạn kinh hỉ mà trợn mắt, dáng vẻ tươi cười rất sâu.

3. Chương 3: Hoàng Đế Tuyển Sứ Phó

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngũ Ngũ

Thời gian Cổ Ngạn không ở đây, cho dù Thượng Vũ để bị chính vụ quán thân nhưng đôi lúc cũng cảm thấy có chút nhàm chán, vì vậy phê tấu chương xong, Thượng Vũ để qua loa dùng bữa, cũng không có ngồi kiệu, mang theo Tiểu Đa tử dạo bước tới Đông cung.

(*) Đông cung: chỉ nơi ở của thái tử.

Tiểu thái tử không chú ý tới phụ hoàng giá lâm, đang lúc nghiêm túc luyện kiếm trong sân, có chút vụng về, bộ pháp cũng thỉnh thoảng phạm sai lầm.

Thượng Vũ để ngạc nhiên nói: “Tại sao không thấy sứ phó của Cảnh nhi?”

Tiểu Đa tử bước lên phía trước một bước, đáp: “Bệ hạ chưa từng tuyển sứ phó cho thái tử điện hạ, chắc hẳn là điện hạ chỉ tự mình luyện tập.”

Nụ cười của Thượng Vũ để cứng lại: “Vậy sao? Đó là sai lầm của trẫm.”

“Bệ hạ mỗi ngày bận bịu công vụ, quên đi những chuyện nhỏ nhặt cũng là chuyện thường tình, chắc là thái tử điện hạ cũng không để trong lòng.” Tiểu Đa tử vội vàng đáp.

Thượng Vũ để hừ lạnh: “Người đúng là đồ dẻo miệng.”

“Tạ bệ hạ khen ngợi.”

Thượng Vũ để gật đầu, tiến vào sân nhỏ.

“Cảnh nhi thân thủ bất phạm, phụ hoàng rất là vui mừng.” Thượng Vũ để nhớ lời Tiểu Đa tử nhắc là cần phải tán dương nhi tử của mình.

Tiểu thái tử nghe tiếng, lưu loát thu kiếm lại, nghiêm trang nói: “Phụ hoàng.”

Giọng nói của Tông Cảnh vẫn còn non nớt, Thượng Vũ để muốn thò tay xoa đầu nhi tử, bất quá nhịn được.

Thượng Vũ để ôn nhu nói: “Vừa nãy mới nghe được Cảnh nhi là tự mình học võ, chưa từng có sư phó, trầm thật sự thấy hổ thẹn.”

“Phụ hoàng không cần như thế.”

Thượng Vũ để vụng trộm bấu môi, muốn cùng nhi tử thân cận hơn nữa: “Không nghĩ tới Cảnh nhi thông minh như thế, tự học thành tài.”

“Phụ hoàng đã hiểu lầm, nhi thần học võ từ sách vở, cũng không phải tự nghĩ ra chiêu thức.”

Thượng Vũ để hiếu kỳ: “Người lấy sách học võ từ nơi nào?”

Tông Cảnh nhìn sang phía sau Thượng Vũ để, đáp: “Là Từ công công đưa cho Cảnh nhi đấy.”

Thượng Vũ để nghiêng mình nhìn về phía sau, còn chưa mở miệng, Tiểu Đa tử đã vượt lên phía trước nhận tội: “Là nô tài tự tung tự tác, thỉnh bệ hạ giáng tội.”

Thượng Vũ để không thể tưởng tượng được Tiểu Đa tử còn có phần chu đáo này, cảm thấy nô tài kia quả thực càng làm cho người khác ưa thích: “Đứng lên đi, khó có được người có lòng như vậy, đợi lát nữa tự mình đi phủ nội vụ lĩnh thưởng a.”

“Tạ bệ hạ.”

Thượng Vũ để cùng nhi tử dùng chút ít trà bánh, thâm hạ quyết tâm phải tìm sư phó dạy võ cho nhi tử. Mặc dù đã một canh giờ trôi qua nhưng quan hệ phụ tử vẫn không tăng lên được bao nhiêu, bất quá Tiểu Đa tử nói, trong chốn hậu cung này kiếm được người kính trọng bệ hạ như điện hạ cũng thập phần hiếm có, bệ hạ không thể quá nóng vội.

Thượng Vũ để đối với lời nói của Tiểu Đa tử rất tin tưởng không nghi ngờ.

Thật vất vả chịu đựng được đến khi Cố Ngạn trở về, Thượng Vũ để nghe được tin tức hân đã về đến cung liền lập tức muốn đi qua, bất quá lần trước đã bỏ bê cả buổi chính vụ, cho nên hiện giờ phải đem hết tấu chương đi phê duyệt.

Kỳ thật Thượng Vũ để vị hoàng đế này, làm cũng thập phần xứng chức. Bỏ qua vết nhơ nạp nam sủng Cố Ngạn này, Thượng Vũ để trong suy nghĩ của các lão triều thần đều để lại ấn tượng vô cùng tốt, được dân chúng xưng là vị quân vương sáng suốt nhất trong lịch sử Đại An.

Thượng Vũ để ở trong lòng đại chúng thể nhưng là anh minh thần võ, cần chính yêu dân, học phú uyên bác, võ công xuất thần nhập hóa là con người thập phần hoàn mỹ ah. Ách, ngoại trừ điểm trầm mê nam sắc này.

Để bảo trì hình tượng hoàn mỹ mặc dù Thượng Vũ để còn chưa đến mức dốc hết tâm huyết, nhưng thực ra cũng không xem nhẹ việc triều chính, bận bịu đến tối tăm mặt mũi.

Vì vậy Thượng Vũ để muốn một mình bên cạnh Cố Ngạn bảo bảo dùng bữa là vô kể khả thi.

“Các người đều lui ra đi.”

“Cố công tử, bệ hạ đã phân phó, nhất định phải để công tử dùng bữa đúng giờ.” Cung nữ Phong Nhi đứng ở một bên lên tiếng nhắc nhở.

“Đã biết, nơi này có tiểu Mai là được rồi.”

“Dạ.”

Đuổi một đám người lui ra, Cố Ngạn gọi tiểu Mai đến ngồi xuống bên cạnh.

Tiểu Mai đã thành thói quen, cầm lấy chén của công tử nhà mình tiêu hóa một nửa thức ăn.

Cố Ngạn cầm đĩa ngọc gấp miếng thịt hấp quả mơ lật tới lật lui, từ đáy chén gấp ra một tờ giấy, Cố Ngạn ghét bỏ nói: “Như thế nào lại giấu trong thức ăn đầy dầu mỡ như vậy.”

Tiểu Mai tiếp nhận tờ giấy, nói: “Công tử, bệ hạ hôm qua đến thăm thái tử điện hạ, dường như đang có ý định tìm một sư phó dạy võ cho điện hạ.”

“Ah?” Cố Ngạn cúi đầu nghi vấn.

“Công tử, ăn cơm đi, nhiều đồ như vậy Mai nhi ăn không hết.”

Cố Ngạn phục hồi lại tinh thần: “Tốt, người vất vả rồi.”

Quả nhiên khi sắc trời dần tối, Thượng Vũ đế liền chạy đến cung Tam Lý.

Chẳng ngờ lúc tới cửa điện, chứng kiến Cố Ngạn đang múa kiếm ở trong sân, bên cạnh không có một hạ nhân nào, ngay cả Tiểu Mai cũng không có.

Khác với chiêu thức bắt chước sách vở của tiểu thái tử, kiếm pháp của Cố Ngạn như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động. Cởi bỏ bộ dáng biếng nhác ngày thường, nhìn vô cùng sinh khí.

Đây chỉ là cảnh tượng một mình Thượng Vũ đế có thể ngắm, cũng chỉ có trước mặt Tông Hoài mới có thể trông thấy một Cố Ngạn như thế.

Ánh hoàng hôn còn sót lại đem bầu trời nhuộm thành một mảnh đỏ tươi, Cố Ngạn một thân bạch y liền thêm vài phần ấm áp, tuốt kiếm lẳng lẽ ác liệt. Thân pháp lay động trên không trung càng lộ ra dáng vẻ bất kham của người nọ, Thượng Vũ đế nhìn cảnh tượng đẹp như tranh trước mặt này, bất tri bất giác cũng có chút ngây dại.

Thượng Vũ đế không khỏi nghĩ tới lần đầu gặp Cố Ngạn, tuy lúc đó thanh kiếm này là chia về phía mình, nhưng cũng là tư thái đẹp mắt như vậy.

Quên cả việc lên tiếng, ngây ngẩn đợi đến lúc Cố Ngạn thu kiếm, trên trán phủ một tầng mồ hôi mỏng, Cố Ngạn xoay đầu lại, lúc trông thấy Thượng Vũ đế còn ngơ ngác một chút, sau lại lập tức lộ ra nụ cười: “Bệ hạ.”

Kỳ thật Cố Ngạn chưa bao giờ là cái loại yêu mị như trong lời đồn kia, hẳn cũng không có thông minh quyền rũ như vậy, nhưng bất quá dáng vẻ mỉm cười yếu ớt, tuy ai cũng có thể làm được, lại không thể sánh bằng khí chất của ai kia.

Thượng Vũ đế ngây người trong chốc lát, Cố Ngạn chạy tới trước mặt hắn: “Bệ hạ?”

Cuối cùng Thượng Vũ đế cũng chậm chạp từ trong kinh diễm thoát ra, hô một câu: “Cố Ngạn bảo bảo.” Sau đó nâng tay áo lên lau mồ hôi cho Cố Ngạn.

Cố Ngạn trông thấy thần sắc của Thượng Vũ đế, hỏi: “Bệ hạ mất hứng?”

“Không có, Cố Ngạn bảo bảo đã dùng cơm chưa?”

“Đã dùng, hôm nay trở về có mang theo chút mơ ngâm do mẫu thân làm, cho bệ hạ nếm thử.” Cố Ngạn cùng Thượng Vũ đế đi vào trong điện.

Thượng Vũ đế quả thực là không vui, hôm nay trong tấu chương có người nhắc đến chuyện của Cố Ngạn, từ vụ Thành phi quấy rối lần trước về sau Thượng Vũ đế liền minh bạch lại có người không an phận rồi.

Chỉ là tên công tử này, có đánh chết hắn cũng không nghĩ đến nhiều nội tình bát nháo như vậy, lại còn ngây ngô mà cầu tình cho nữ nhân kia. Thượng Vũ đế nhìn về phía Cố Ngạn đang từ bên trong bình kẹp mơ ngâm ra, khóe miệng không tự giác có chút nhếch lên.

Cố Ngạn đưa cái đĩa cho Thượng Vũ đế, không có nhìn thấy nụ cười như ẩn như hiện kia: “Bệ hạ, nếm thử.”

Thượng Vũ đế rất thích ăn những món chua chua ngọt ngọt, bất quá ngày thường ăn loại đồ này có chút trẻ con, làm tổn hại hình tượng uy vũ của hắn, vì vậy chỉ khi đến chỗ của Cố Ngạn, mới có thể buông thả hưởng thụ.

Quả mơ kia được Cố phu nhân dùng phương pháp chế biến gia truyền ngâm qua, chua ngọt ngon miệng, sau khi nuốt xuống thấm vào ruột gan, duy chỉ có điều là màu sắc hơi tối, Thượng Vũ đế ăn rất nhiều... Một ngụm răng đen.

Thượng Vũ đế biết rõ Cố Ngạn sẽ không ăn cái này, cho nên cũng không có khích lệ hắn ăn, hỏi: “Hôm nay sao lại có nhã hứng mà múa kiếm?”

Cố Ngạn nhìn hàm răng buồn cười của Thượng Vũ đế, cảm thấy có chút đáng yêu, cười nói: “Chỉ là có chút rảnh rỗi.”

Thượng Vũ đế nhíu mày: “Bọn họ làm người mất hứng?”

“Không có, bệ hạ suy nghĩ nhiều, ta chỉ là cảm thấy khá lâu rồi chưa luyện võ, sợ có chút lạ lẫm.”

“Người không muốn nói cũng không sao, tóm lại là trẫm sẽ không để cho ai chọc giận người không vui, người Cố gia cũng không được.”

“Bệ hạ thật sự lo lắng nhiều rồi, không bằng bệ hạ nói cho ta biết vì sao hôm nay phiền não, ta liền cùng bệ hạ trao đổi như thế nào?”

Thượng Vũ đế hừ nhẹ một tiếng, không có đáp lại, những chuyện xấu xa trên triều đình để một mình hắn phiền muộn là đủ rồi.

Huống hồ, nhớ lại vừa rồi, Cố Ngạn thật sự khiến người ta rung động không thôi. Tim Thượng Vũ đế đập nhanh hai nhịp, liền đã quên những chuyện vụn vặt kia, ánh mắt nhìn về phía Cố Ngạn càng phát ra nhu hòa.

Thượng Vũ đế đột nhiên nhớ ra cái gì đó, trong lòng khẽ động, hỏi: “Cố Ngạn bảo bảo, ngày thường người ở trong cung cũng có chút nhàm chán đi?”

Cố Ngạn gật đầu.

“Người giúp trẫm một chuyện được không?”

“Yêu cầu của bệ hạ, Cố Ngạn tất nhiên sẽ không từ chối.”

“Trẫm hôm nay đến xem Cảnh nhi.” Thượng Vũ đế thò tay gỡ gỡ đầu, trên mặt lộ ra vẻ bối rối, “Trẫm phát hiện... Cảnh nhi tập võ một mình, trẫm muốn tìm sư phó đứng đắn cho nó.”

“Bệ hạ muốn ta dạy bảo cho thái tử điện hạ?”

“Không sai.” Trên mặt Thượng Vũ đế càng xấu hổ, “Nếu người không muốn trẫm cũng không bắt buộc người, trẫm chỉ là...” Chỉ là muốn để cho hai người trẫm quan tâm nhất thân cận hơn mà thôi, câu này Thượng Vũ đế không có nói ra, hắn không thể nói nên lời.

“Ta đáp ứng là được, bệ hạ không cần phiền muộn như vậy.” Cố Ngạn vươn tay vuốt lên lông mày đang xoắn xuýt cùng một chỗ của thượng Vũ đế.

Sắc mặt của Thượng Vũ đế hòa hoãn lại, lập tức thâm cười chính mình nghĩ quá nhiều, việc này ở trong mắt Cố Ngạn lại cực kỳ đơn giản, nói thẳng là được, làm sao hắn có thể nghĩ đến tầng quan hệ phức tạp là bị so sánh với mẫu hậu của Cảnh nhi được.

“Chỉ có điều sau này liền nhiều hơn một người biết được chuyện Cố Ngạn biết võ rồi.”

Thượng Vũ đế thành linh nghe đến câu đó, liền bắt đầu do dự, thậm chí có chút muốn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Sau cùng hắn vẫn chỉ khẽ cắn môi, nói: “Mà thôi, không để cho người thứ ba biết là được.”

Cố Ngạn khó có dịp nhìn thấy biểu lộ trẻ con của Thượng Vũ đế như thế, cười nói: “Chẳng lẽ bệ hạ là vì chuyện của thái tử điện hạ mà phiền não?”

Xác thực cũng có một phần nguyên nhân như vậy, Thượng Vũ đế bình tĩnh trở lại, ngồi gần Cố Ngạn một chút, thò tay ôm lấy eo hắn, nửa thân trên dựa lên người Cố Ngạn.

Cố Ngạn thuận tay đem người xách lên, để cho hắn dựa đầu vào lòng ngực của mình.

Hiện tại uy vũ của Thượng Vũ đế chỉ như một hài đồng, chậm rãi mở miệng: “Cố Ngạn bảo bảo, người nói... Có phải trẫm không xứng làm phụ thân?”

“Ân?”

“Ồ trên triều đình, trẫm có thể hết sức tự tin mà nói mình là một hoàng đế tốt. Nhưng ở chỗ Cảnh nhi, trẫm liền một phen tự tin đều không có.”

“Tại sao bệ hạ lại nói như vậy?”

“Mẫu hậu của Cảnh nhi mất sớm, trẫm với Cảnh nhi cũng không thân mật. Đôi lúc trẫm thậm chí mong Cảnh nhi đừng quá hiểu chuyện, nhưng mà Cảnh nhi đã quá hiểu chuyện, trái lại là trẫm, quá ít quan tâm tới nó.”

“Không phải bệ hạ đã tìm ta dạy bảo cho thái tử điện hạ sao?”

“Đó cũng là do hôm nay trẫm vô tình phát hiện, nói đến đây, trẫm dường như cảm thấy Cảnh nhi cùng với Tiểu Đa tử so với trẫm càng thân cận hơn.” Thượng Vũ đế biến sắc, đột nhiên bắt đầu cảm giận, “Trẫm muốn chém Tiểu Đa tử.”

Cố Ngạn kinh ngạc: “Bệ hạ ngài thất thố rồi.”

Thượng Vũ đế vội vàng thu hồi vẻ mặt tàn khốc: “Hừ.”

Cố Ngạn vươn tay sờ mặt Thượng Vũ đế. Kỳ thật vị hoàng đế này tuổi cũng còn chưa đến 30, ngày bình thường trưng ra bộ mặt quân lâm thiên hạ, nhưng sau khi buông lỏng lại lộ ra vài phần trẻ trung.

“Bệ hạ yên tâm, Cố Ngạn sẽ hảo hảo dạy bảo thái tử điện hạ, sớm ngày cho bệ hạ hưởng thụ phúc con cháu.”

Thượng Vũ đế bó tay rồi, kỳ thật hắn muốn nói đứa con của hắn là một hài tử phi thường cứng nhắc, đừng với nam sủng ngọc ngàch nhà mình, hắn đều không thể tưởng tượng ra cái gì mà hưởng thụ phúc con cháu.

4. Chương 4: Nam Sủng Gặp Thái Tử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Ngạn cẩn tuân thánh ngôn, ngày thứ hai sau khi Thượng Vũ đế vào triều liền đi đến Đông cung tiểu thái tử.

Đến nơi mới phát hiện thái tử điện hạ đang học văn tự, Cố Ngạn lười trở về, dứt khoát ngồi ở bên ngoài đợi tiểu thái tử học xong.

Âm thanh nặng nề vô vị của lão Thái phó như một loại thôi miên, Cố Ngạn nghiêng đầu nhìn thoáng qua bên trong, thấy tiểu thái tử đang say sưa tiếp thu.

Dung mạo của tiểu thái tử có ba phần tương tự Thượng Vũ đế, Cố Ngạn ngây ngẩn mừng tượng bộ dáng của Thượng Vũ đế lúc nhỏ, không khỏi cảm thấy thập phần đáng yêu.

Không phải là Cố Ngạn không biết đến chuyện của tiểu thái tử, dù cho Thượng Vũ đế có ý giấu diếm hẳn, nhưng ít có chuyện gì có thể qua được mắt hắn.

Sau khi mẫu hậu của tiểu thái tử hạ sinh hẳn xong liền qua đời, khi đó Thượng Vũ đế bắt quá chỉ là một hoàng tử, có lẽ là lúc ấy Thượng Vũ đế còn đang tranh quyền đoạt chính, có lẽ là tiểu thái tử từ nhỏ đã không có mẫu thân, tóm lại là quan hệ phụ tử của hai người này vẫn luôn bất hòa.

Bản tính của tiểu thái tử Cố Ngạn không rõ ràng lắm, trong tay chỉ nắm được tin tức chứng minh đứa nhỏ này tuy không thân thiết với phụ hoàng, nhưng lại thủy chung rất lễ phép, cũng không có xảy ra tranh chấp gì.

Người như vậy nếu đặt ở trong gia đình bình thường là nhu thuận hiểu chuyện, nhưng đặt ở trong cung, vẫn chỉ là một hoàng tử chốn thâm cung, bình thường Cố Ngạn đối phó với những kẻ rảnh rỗi trong cung đã đủ tiêu hao trí não rồi, muốn đem tên tiểu quỷ chưa từng gặp mặt một lần đặt trong lòng chân thật suy nghĩ, Cố Ngạn tự nhận còn không có năng lực kia.

Bất quá tuy Thượng Vũ đế ngoài miệng không nói, nhưng Cố Ngạn cũng biết tiểu thái tử rất có địa vị trong lòng Thượng Vũ đế. Cố Ngạn nghĩ vậy liền cong lên khóe miệng, ở trước mặt mình mà Thượng Vũ đế còn biểu đạt kém cỏi như vậy, bộ dáng của hắn ở trước mặt con mình ra sao Cố Ngạn dùng ngón chân cũng tưởng tượng ra được.

Có thể nói cho cùng, vô luận tiểu thái tử là dạng hài tử gì, chỉ cần nhìn tới gương mặt kia, Cố Ngạn thấy thế nào cũng muốn yêu thương một phen.

Cố Ngạn nhìn sắc trời một chút, bởi vì tránh để cho người khác biết chuyện mình một thân mang võ, nên hắn không mang hạ nhân tới. Hiện tại đã gần đến buổi trưa, Cố Ngạn đặc chí phát hiện, rất có cơ hội sẽ thoát khỏi một bữa ăn trưa.

Cố Ngạn còn đặc ý chưa được bao lâu, trước mắt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh.

Cố Ngạn vội vàng thở dài: “Bái kiến thái tử điện hạ.”

Tiểu thái tử học xong liền trong thấy ngoài điện có một người lạ. Lại nói tiếp bình thường lúc hắn học bài đều tập trung tinh thần không chú tâm đến việc khác, nhưng hôm nay lại có chút không tập trung, hiện tại mới giật mình mình bạch có lẽ là bởi vì người trước mắt này.

Tiểu thái tử nhìn người nam tử đang khom người hướng mình mỉm cười, không hiểu sao cảm thấy thuận mắt vô cùng.

“Miễn lễ a.”

Cố Ngạn ngẩng đầu, mỉm cười nhìn tiểu thái tử.

“Ngươi là?”

“Tại hạ Cố Ngạn.”

Cố Ngạn cũng không nói mình tới đây làm gì, cứ như vậy quan sát hắn.

Tiểu thái tử ban đầu ngơ ngác một chút, dù cho hắn ít ra khỏi điện, nhưng đại danh鼎鼎 Cố Ngạn vẫn có nghe thấy, người trước mắt nào có nửa phần yêu mị như lời đồn. Tiểu thái tử chần chờ một lát, nói: “Ngươi là... ái nhân của phụ hoàng?”

Cố Ngạn cười càng sâu, tiểu gia hỏa này thật sự rất được lòng hắn.

Cố Ngạn nhìn sang xung quanh, tiểu thái tử thức thời mà vẫy lui người khác.

“Nghe nói thái tử điện hạ thiên tư dị bẩm, tự học võ công, bất quá...” Cố Ngạn dừng một chút, quan sát phản ứng của tiểu thái tử.

Tiểu thái tử kiên nhẫn nghe hắn nói xong, không gợn lên một tia sợ hãi khiến Cố Ngạn rất hài lòng.

“Bất quá chỉ dựa vào thiên phú thôi thì không đủ, chắc hẳn điện hạ còn thiếu một vị sư phó.”

Tiểu thái tử mặt không biểu tình nghe hắn nói xong, nói: “Cố công tử muốn làm sư phó của bổn cung?”

Cố Ngạn gật đầu.

“Có mang theo thánh chỉ không?”

Cố Ngạn sững sờ, trong cung hắn đã quen muốn làm gì thì làm, cho nên bây giờ đã quên mất trình tự phải diện thánh chỉ.

“Không có thánh chỉ của phụ hoàng thì bổn cung không thể đáp ứng người, bất quá bổn cung thấy người thuận mắt, có thể hướng phụ hoàng cầu tình cho người.”

Cố Ngạn vui vẻ, cái ngữ khí nghênh ngang kiêu ngạo này rất giống với phụ thân của hắn.

“Người cười cái gì?”

“Không có gì.” Thần sắc Cố Ngạn nghiêm túc trở lại, “Điện hạ nói phải, là tại hạ lỗ mãng rồi, tại hạ cũng sẽ cố gắng xin ý chỉ của bệ hạ. Chỉ là điện hạ có thể đáp ứng với tại hạ một chuyện hay không, đó là không để cho người thứ ba biết tại hạ biết võ?”

“Được.” Thái tử điện hạ một lời đáp ứng.

“Bổn cung phải đi dùng bữa rồi, Cố công tử có muốn đi cùng không?”

Cố Ngạn thông dong mà khoát khoát tay: “Tạ điện hạ, tại hạ đã dùng qua rồi.”

Bên kia, Thượng Vũ đế đang ngồi trên long ỷ kiểm chế gân xanh nổi lên, miến cưỡng cười.

Đáng tiếc cái biểu cảm này được che giấu quá hoàn mỹ, nên không một ai phát giác ra Thượng Vũ đế không vui.

“Bệ hạ, thần có việc thỉnh tấu.” Lễ bộ Thượng thư Trần Công tiến lên một bước.

“Trần ái khanh mời nói.”

“Thái tử điện hạ đã gần mười hai tuổi, là thời điểm điện hạ nên cân nhắc chuyện thành thân rồi.”

Thượng Vũ đế quả thực chán ghét bọn họ, bình thường chính sự không có việc gì liền nhúng tay đến hậu cung, hắn còn chưa quên chuyện Thành phi lúc ấy là ai ở sau lưng lên án. Chuyện Cố Ngạn hắn còn chưa phát ra khí giận, đám người này vậy mà lại vội vàng đem Cảnh nhi khai đao.

“Chuyện tuyển phi cho Cảnh nhi trăm sẽ xem xét, khoa cử năm nay đang đến gần, Trần ái khanh đã chọn tốt quan khảo thí hay chưa?”

(*) Quan khảo thí: giám khảo

“Đều đã chọn xong, chỉ là quan chủ khảo còn cần bệ hạ định đoạt.”

Sau khi Thượng Vũ đế trầm ngâm nửa ngày, nói: “Nam thư phòng Lý Duy, trăm lệnh người làm quan chủ khảo lần này, người có kiến nghị gì không?”

Lý đại học sĩ tiến lên một bước: “Tạ bệ hạ! Thần tiếp chỉ!”

Ánh mắt Lý đại học sĩ sáng quắc nhìn Thượng Vũ đế, nhiệt độ trong mắt như muốn đem Thượng Vũ đế hòa tan. Thượng Vũ đế bị ông ta nhìn chăm chăm mà nổi cả da gà, bỗng nhiên nhớ tới người này lần trước ở tại ngự thư phòng đào tâm đào phổi lên nói, cả người cũng bắt đầu sợ hãi, vội vàng vẫy lui ông ta.

Làm một hoàng đế, còn phải chiếu cố tốt người yêu, phải làm người cha tốt, thời gian của Thượng Vũ đế bị nhồi nhét tràn đầy. Ví dụ như hiện tại hắn cũng rất muốn đem cái đám người dưới đó có ý đồ cảm hóa người yêu của mình trói lại toàn bộ, sau đó rõ ràng rành mạch mà nói cho bọn họ, Thượng Vũ đế Tông Hoài hẳn đời này đều không có ý định nạp phi.

Bất quá với tư cách là một vị quân vương, hắn bị đám triều thần quần lấy cũng thành thói quen. Thượng Vũ đế cầm lấy tấu chương, nhìn một bản rồi một bản.

Cũng không biết cửa sổ vẫn mở hay là khóa chưa kín, Thượng Vũ đế bỗng nhiên cảm thấy một tia gió lạnh.

“Tiểu Đa tử.”

“Có nô tài.”

“Người gọi người may cho Cố Ngạn bảo bảo y phục ngủ mới bằng gấm, phải dày đấy, khâu trừ vào tư khố của trẫm.”

“Vâng.”

“Ân, gối cũng phải thay.”

“Vâng.”

Thượng Vũ đế đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Hiện tại giờ nào rồi?”

“Đã giờ mùi (13h đến 15h) rồi, bệ hạ.”

Thượng Vũ đế khẽ nhíu mày, lại phân phó: “Có lẽ Cảnh nhi thiếu một thanh kiếm, người cũng gọi người lo liệu đi ah.”

“Vâng.”

Thượng Vũ đế cầm lấy một bản tấu chương, thoáng một phát lật xem đã xong.

Tiểu Đa tử cung kính mà đứng một bên.

Thượng Vũ đế thờ ơ hỏi: “Người còn có chuyện gì?”

Tiểu Đa tử cúi thấp đầu, “Bệ hạ, thái tử điện hạ mới gặp Cố công tử, điện hạ còn trẻ tuổi không hiểu chuyện, Cố công tử cũng không am hiểu cách đối nhân xử thế, khó tránh khỏi được điện hạ nói vài câu khó nghe... Mà thái tử điện hạ lại chính là hoàng tử duy nhất của Đại An, nô tài cả gan cho rằng, bệ hạ lẽ ra nên đến đó một chuyến.”

“Nói có lý.” Thượng Vũ đế đối với tên nô tài này càng ngày càng vừa lòng, một tay đem tấu chương gấp lại, “Bãi giá Đông cung.”

“Vâng.”

Đã qua thời điểm nóng nhất trong ngày, nhiệt độ này rất thích hợp với việc ngủ ngày, Thượng Vũ đế đi vào Đông cung liền chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Cố Ngạn cùng tiểu thái tử lần lượt ngồi ở trong nội viện, Cố Ngạn híp híp mắt, phảng phất như sau một khắc liền sẽ nhắm lại, thỉnh thoảng trong miệng còn thoát ra mấy câu. Mà tiểu thái tử có hơi nghiêng đầu nhìn qua Cố Ngạn, rử xuống hai cái chân nhỏ có tiết tấu mà lắc qua lắc lại.

Vị thái tử điện hạ này từ nhỏ đã thiếu hụt chăm sóc, so với tiểu hài tử mười tuổi bình thường còn thấp hơn vài phần.

Thượng Vũ đế quả thực muốn lệ nóng doanh tròng, người làm phụ thân như hắn kiếm đâu ra một nhi tử có bộ dáng ngày thơ thật thà như vậy.

Cố Ngạn trông thấy Thượng Vũ đế đầu tiên, hô một tiếng: “Bệ hạ.”

Thượng Vũ đế cũng không chú ý những cấp bậc lễ nghĩa với Cố Ngạn, gật đầu, đi qua.

Ngược lại là tiểu thái tử nghiêm túc đứng thẳng: “Bái kiến phụ hoàng.”

Thượng Vũ đế nhin không được đưa tay xoa đầu nhi tử, mỉm cười: “Cảnh nhi đối với sư phó có hài lòng không? Hôm nay học như thế nào?”

Tiểu thái tử bất động thanh sắc né tránh bàn tay của Thượng Vũ đế, nghiêm túc đáp: “Cố công tử nhân trung long phượng, nhi thần ngưỡng mộ không thôi, tạ phụ hoàng điểm Cố Ngạn công tử làm thái phó cho nhi thần.”

(*) Nhân trung long phượng: rồng (phượng) giữa người thường, ý nói là người có tài năng hoặc dung mạo nổi bật hơn người.

“Bệ hạ, Cố Ngạn không có thánh chỉ, không dám dạy bảo điện hạ.” Cố Ngạn cũng đứng lên.

Thượng Vũ đế co rút khóe miệng, hai người đã ở cùng nhau đến mấy canh giờ, kết quả một lớn một nhỏ chỉ là ngồi ở đây trò chuyện liên thiên?

“Cảnh nhi, từ nay về sau, Cố Ngạn sẽ là sư phó của ngươi. Một ngày làm thầy cả đời là thầy, sau này ngươi phải đối xử với Cố Ngạn giống như khi đối xử với trẫm, biết không?” Thượng Vũ đế nghiêm túc nói.

“Nhi thần lĩnh chỉ.”

5. Chương 5: Tiểu Thái Tử Tập Võ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngũ Ngũ

Lúc Thượng Vũ để giải quyết chính sự xong trở lại cung Tam Lý, thấy Cố Ngạn bên trong chỉ mặc y phục lót ngồi xếp bằng trên giường, trong ngực ôm một thanh kiếm, một tay cầm khăn vải, đang lau chùi thân kiếm, hình tượng thập phần trái ngược. Nhưng càng trái ngược hơn là, một bên má của Cố Ngạn, có nhai đồ gì ở bên trong.

Thượng Vũ để tò mò đến gần, chẳng ngờ Cố Ngạn nhắc kiếm lên, chỉ thẳng vào người.

“Ai!” Ngữ khí Cố Ngạn lạnh lùng.

Thượng Vũ để bị dọa sợ, mặc kệ công phu có cao hay không chỉ cần bị khí thế kinh người như vậy chỉ kiếm vào, đều bị làm cho run rẩy.

“Cố Ngạn bảo bảo, là trăm ah, người không nhớ rõ trăm sao?” Thượng Vũ để vội vàng nói.

“Người là người phương nào? Lại dám mạo danh hoàng đế xông vào cấm cung của bổn cung! Lùi lại! Người là do tên hoàng đế chết tiệt kia phái tới hay sao?”

Bởi vì trong miệng Cố Ngạn có ngậm thứ gì đó, nên phát âm không rõ, uy lực lãnh khốc bảy phần.

Thượng Vũ để ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Quả nhiên bị người phát hiện, không tệ, Hoàng Thượng niệm có vài phần giao tình cũ với người, không muốn tự mình ra tay, nên phái ta tới giết người.”

Tay cầm chặt chuôi kiếm của Cố Ngạn bắt đầu không ngừng run rẩy, ánh mắt hờ hững đột nhiên thê lương: “Sẽ không đâu! Không có khả năng! Bệ hạ sẽ không đối xử như vậy với bổn cung! Người gạt người!”

“Có tin hay không là tùy người.” Thượng Vũ để nhe răng cười, ánh mắt dâm loạn mà quét qua lồng ngực đang mở rộng của Cố Ngạn, “Không hổ là món hàng Hoàng Thượng vừa ý, quả thực có vài phần tư sắc, dù sao cũng chết, không bằng trước hết để cho ca ca chơi đùa.”

Nói xong, phi thân về phía trước nhào tới.

Cố Ngạn vội vàng ném kiếm trong tay, một phát tiếp được hoàng đế.

Thượng Vũ để ngừng đầu, ngậm lấy bờ môi người nọ, đem lời nói đang chuẩn bị thốt ra của hắn chặn lại.

Trong miệng lưu lại hương vị hạt thông ngọt ngào, Thượng Vũ để đưa tay sờ từ cổ lên mặt Cố Ngạn: “Như thế nào lại ăn kẹo đường?”

Cố Ngạn nhai kẹo đường ‘răng rắc răng rắc’, túm tay của Thượng Vũ để xuống: “Phần thưởng của thái tử điện hạ đây, nói là hương vị vô cùng ngon, ta ném thử, quả thực rất ngon.”

Thượng Vũ để liếc xéo hắn: “Đồ của trăm ban thưởng lại không thấy người ngoan ngoãn ăn như vậy.”

Cố Ngạn không có tiếp lời.

Thượng Vũ để khiêu mi, nằm xuống bên cạnh Cố Ngạn, nhận xét: “Một màn vừa rồi quá đau khổ rồi, mỗi lần như vậy đều khiến cho trăm cảm thấy dường như đang khi dễ người vậy.”

“Không phải bệ hạ rất thích loại tiết mục này à.”

Thượng Vũ để khịt mũi, “Đừng đem những sở thích kỳ quái kia của người đều quy lên đầu trăm.”

Cố Ngạn nghiêng người, xoay mặt của Thượng Vũ để lại hôn lên một cái: “Thực sự cảm thấy thích bộ dạng không xứng trăm mới vừa rồi của bệ hạ.”

Thượng Vũ để mở to hai mắt: “Người thật sự thích?”

“Nói đùa đây.”

“Hừ, cũng không biết câu nào của người là nói thật. Ta mệt rồi, ngủ đi.”

Cố Ngạn nghe vậy không khỏi nhếch môi, dùng ám khí thổi tắt nến, buông màn, cũng xoay người nằm xuống.

Trong điện lập tức tối tăm một mảnh, Thượng Vũ để còn phải làm trâu làm ngựa cống hiến tính mạng vì quốc gia này, nên gương mặt vô cùng mệt mỏi. Vùi vào trong ngực Cố Ngạn, không bao lâu đã tiến vào mộng đẹp.

“Cố Ngạn bảo bảo... Trăm sẽ không để cho ai khi dễ người đâu...” Thượng Vũ để mơ màng nói mê một câu.

Trong bóng tối khỏa mặt của Cố Ngạn lặng lẽ trở nên nhu hòa.

Không nói đến Thượng Vũ để vì Cố Ngạn mà đấu trí với đám đại thần như thế nào, cái người yêu này của hắn thế nhưng lại ngày càng gần gũi với nhi tử của mình.

Tiểu thái tử đối với võ công của Cố Ngạn cũng không có ấn tượng gì, mặc dù chưa cầm kiếm được tốt lắm, nhưng thường đưa sách vở tự học cho Cố Ngạn tham khảo.

Võ công Cố Ngạn là do cao nhân truyền thụ, lúc ấy cũng không có bất kỳ tài liệu giảng dạy nào, vì vậy khi trông thấy từng chiêu thức trên sách cũng cảm thấy mới lạ.

Tiểu thái tử biểu lộ nghiêm túc, hỏi: “Có gì không ổn sao?”

“Điện hạ có từng luyện qua nội công tâm pháp?”

“Đó là vật gì?”

“Điện hạ thử múa bằng thanh kiếm của vi sư xem sao?”

Tiểu thái tử tiếp nhận kiếm, dừng nói là múa, mà ngay cả nhắc lên cũng phải cố hết sức.

Tiểu thái tử ngạc nhiên nói: “Kiếm gì mà lại nặng như vậy?”

Cố Ngạn bật cười: “Không phải kiếm nặng, mà là điện hạ không đủ sức.”

Tiểu thái tử sắc mặt không đổi, không đáp lời, nhưng trong mắt rõ ràng viết là không cam lòng. Cố Ngạn cảm thấy rất đáng yêu, duỗi một ngón tay ra chọt lên mặt của thái tử điện hạ.

Xúc cảm rất tốt, vì còn là một hài tử, nên da thịt rất mềm. Cố Ngạn không dừng tay được, chọt, chọt, chọt.

“Bỏ xuống.”

“Làm gì mà nghiêm túc như vậy.” Cố Ngạn bắt mẫn, nhưng lại cảm thấy tiểu thái tử này vô cùng ngoan ngoãn khi đứng nguyên một chỗ mặc cho hấn chà đạp cho dù bị đau, nhịn không được đổi thành bàn tay, xoa lung tung lên đầu của tiểu thái tử, cảm thán nói: “Điện hạ so với Tiểu Dự đáng yêu hơn nhiều.”

“Cho tới bây giờ Tiểu Dự cũng sẽ không để cho ta đụng vào nó một chút nào, luôn đối nghịch với sự chiều chuộng của ta, một chút cũng không nghe lời huynh trưởng.” Cố Ngạn tự mình lẩm bẩm.

“Tiểu Dự là người phương nào?”

Nghe tiểu thái tử hỏi như vậy, Cố Ngạn đột nhiên nghĩ đến vị điện hạ trước mặt này từ nhỏ cha không thương mẹ không yêu, lại không có đồng bạn, một mình một người sinh hoạt trong thâm cung. Vốn tưởng rằng thái tử điện hạ tâm cơ thâm trầm cái gì cũng biết, về sau mới phát hiện hài tử đáng thương này căn bản là thiếu sự dạy bảo của phụ mẫu, cái gì cũng đều không biết ah.

“Tiểu Dự là đệ đệ của ta.” Cố Ngạn ánh mắt thương cảm mà nhìn đồ đệ, “Điện hạ có từng nghĩ tới có một huynh đệ tỷ muội?”

“Tại hoàng thất, không có huynh đệ mới là phúc phận lớn nhất của bốn cung.” Thái tử điện hạ lão luyện đáp.

“...” Gần giống như một ông lão, Cố Ngạn nâng trán, “Chẳng lẽ điện hạ không cảm thấy cô đơn?”

Tiểu thái tử lắc đầu: “Từ công công ngày thường rất chiều cố bốn cung, trong nội cung của bốn cung còn có Thái nhi, Trúc nhi, Đóa nhi, Thanh nhi, Tử nhi...”

Nếu không phải Cố Ngạn biết những nha hoàn này, còn tưởng rằng tiểu thái tử đang liệt kê phi thần đây này.

“Từ công công? Tiểu Đa tử?”

“Đúng vậy.”

Cố Ngạn nghi hoặc, vị Từ công công này bình thường chiều cố đến vị hoàng đế tính tình quái dị kia đã đủ mệt rồi, lại còn có thời gian rảnh rỗi đến Đông cung sao. Quả thật là thái giám tổng quản, thật chu đáo.

Cố Ngạn nghĩ đi nghĩ lại, đáy lòng càng bội phục Tiểu Đa tử.

“Sư phó?”

“Ân?” Suy nghĩ của Cố Ngạn bị tiểu thái tử gọi trở về.

“Ngài còn chưa nói nội công tâm pháp là cái gì.”

Cổ Ngạn mới kịp phản ứng là tiểu thái tử cầm thanh kiếm kia đã lâu, trên trán tất cả đều là mồ hôi, vội vàng bắt lấy cánh tay kia của tiểu thái tử, liên tục truyền vào nội lực.

Tiểu thái tử chợt cảm thấy nhẹ nhõm, giống như có dòng nước ấm chảy qua toàn thân, Cổ Ngạn cũng không có thay hấn phân lực, nhưng hấn rõ ràng cảm giác kiếm trong tay nhẹ hơn rất nhiều, liền có chút kinh ngạc.

Cổ Ngạn cười nói: “Điện hạ chưa từng luyện qua nội công, nên trong cơ thể không có nội lực, cho dù có học chiêu thức bên ngoài, nhưng vì sư không cần tốn sức mà chỉ cần nhắc một ngón tay cũng có thể tước đi vũ khí của điện hạ.”

Cổ Ngạn vẫn còn đưa nội lực vào, tiểu thái tử chỉ cảm thấy toàn thân đều tràn đầy năng lượng, tinh thần tỉnh táo hơn nhiều.

“Sau này vì sư sẽ dạy nội công tâm pháp cho điện hạ, điện hạ chỉ cần mỗi ngày đều luyện tập, tương lai sẽ thành công.”

Cổ Ngạn thu tay, đem kiếm trong tay tiểu thái tử cầm về, ở một bên chờ tiểu thái tử từ từ lĩnh ngộ.

Tiểu thái tử ban đầu kinh ngạc một lát, liền nhanh chóng khôi phục bình thường, chân thành nói: “Tạ sư phó dạy bảo.”

Cổ Ngạn đưa tay xoa đầu tiểu thái tử, tiểu thái tử thoáng dừng một chút, nhưng cũng không tránh né.

Tiểu thái tử đưa mắt nhìn nam nhân phía trên, một bàn tay của hấn xoa trên đầu mình, khéo môi câu dẫn độ cong không lớn, lại làm cho người nhìn thấy như có một trận ôn nhu tập kích, nhịn không được muốn hưởng thụ cảm giác ấm áp này.

“Sư phó.”

“Chuyện gì?”

“Bổn cung cho rằng, thế nhân đã hiểu sai về sư phó.”

Cổ Ngạn nghe vậy ha ha cười nói: “Tận mắt nhìn thấy còn không thể tin, huống chi nghe tin đồn nhảm.”

Tiểu thái tử được dạy bảo: “Sư phó nói rất đúng.”

6. Chương 6: Hoàng Đế Gặp Thích Khách

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngũ Ngũ

Cố Ngạn từ bên trong món giò hầm kẹp ra một tờ giấy.

“Công tử, khoa cử đã bắt đầu, bệ hạ đã chọn xong quan chủ khảo.” Tiểu Mai thuận tay đốt đi tờ giấy bóng dầu.

“Là vị đại nhân nào?”

Tiểu Mai do dự nói: “Là nam thư phòng Lý đại nhân.”

Cố Ngạn nghe vậy buông đĩa ngọc xuống: “Tại sao lại là hắn?”

Tiểu Mai lắc đầu.

“Lý Duy là một tên ngu xuẩn.”

“Vâng...”

“Lần này đừng nhúng tay vào, đợi bọn họ tuyển xong rồi bàn sau.”

“Vâng, công tử.”

Thí sinh cả nước chỉ khí ngút trời mà gấp gáp hướng về kinh thành, chỉ trừ Cố Ngạn cùng Thượng Vũ đế, còn hơn nửa triều đình đều chú ý đến việc này. Bất quá trước đó, trong cung vẫn còn đang chuẩn bị một đại sự khác, đó chính là thọ yến của Thượng Vũ đế.

Thọ yến của hoàng đế từ xưa đến nay đều rất hao người tốn của, Thượng Vũ đế mười tám tuổi đăng cơ, hai mươi liền lãnh binh đi dẹp loạn Tây Hạng, tính đến hôm nay cũng chưa quá hai năm.

Thượng Vũ đế được kính yêu, phân phó xuống dưới vài câu là không nên phô trương thanh thế lãng phí quá mức, nhưng hắn cũng biết các thần tử không tiếp thu bao nhiêu, liền không hề nói thêm.

Chỉ cần không quá phận là được, những chuyện nhỏ nhặt này cứ mặc kệ bọn họ đi.

So với các thần tử của hắn, Thượng Vũ đế hiển nhiên càng để ý đến nam sủng nhà hắn hơn.

Mỗi lần đến sinh thần của Thượng Vũ đế, Cố Ngạn đều tặng cho Thượng Vũ đế một bức họa vẽ chính y. Cũng không phải Cố Ngạn muốn vậy, mà là thật sự trong tay hắn cũng không có đồ vật gì.

Mỗi năm một bức, cho đến bây giờ, đã là bức thứ sáu rồi.

Sáng sớm Thượng Vũ đế vừa tỉnh, bên cạnh gối đã đặt một cuốn tranh. Mặc dù hàng năm đều như thế, nhưng Thượng Vũ đế vẫn không tự chủ được mà giương khóe môi lên. Bức họa cuộn tròn bên trong nghiêm nhiên là vẽ gương mặt lúc ngủ của mình, nam sủng nhà hắn còn đang ở trong mộng, tiết y vĩnh viễn đều không mặc chỉnh tề, làm lộ ra bộ ngực đẹp đến xuất thần. Hai mắt vẫn đang nhắm, miệng có chút hé mở, vẻ mặt thì vô hại. Thượng Vũ đế nhìn không được dùng đầu ngón tay quét qua xương quai xanh của Cố Ngạn, sau đó lại vẫn chưa thỏa mãn mà hôn lên người ta.

Tiểu Đa tử phiền não thúc giục ở bên ngoài, ngữ điệu không nhanh không chậm, đem Thượng Vũ đế đánh tan khỏi giấc mộng kiều diễm.

Sau cùng Thượng Vũ đế bóp eo Cố Ngạn một cái, mới lay động thân thể của hắn: “Cố Ngạn bảo bảo, rời giường, người phải đến chỗ Cảnh nhi rồi.”

Cố Ngạn mở mắt ra, vẻ mặt ngây ngốc ngồi dậy, ánh mắt trống rỗng.

Thượng Vũ đế trong lòng thấy buồn cười, thuận tay lấy y phục đã chuẩn bị xong từ bên ngoài, đem tiết y của Cố Ngạn lột sạch, sau đó giúp hắn mặc vào từng lớp từng lớp y phục mới.

“Cố Ngạn bảo bảo, đưa tay.”

“...”

“Cánh tay kia.”

“...”

“Chân cũng giơ lên.”

“...”

“Không cần giơ cả hai cái!”

Mỗi buổi sáng đều nói nhiều một lần, Thượng Vũ để quen việc, trong chớp mắt Cố Ngạn đã ăn mặc chỉnh tề, một bộ dáng công tư văn nhã.

Được đương kim thánh thượng hầu hạ mặc y phục xong, Cố Ngạn rốt cuộc cũng đã tỉnh táo, đáy mắt trấn tĩnh.

Toàn bộ quá trình đều không cần đến nha hoàn tỳ nữ, đợi hai người rửa mặt sửa sang xong, Cố Ngạn liền cầm lược chải tóc cho Thượng Vũ để.

“Bệ hạ, thích không?”

“Không tệ.” Thượng Vũ để tâm tình vui vẻ, “Bắt quá người vẽ lúc nào? Trẫm nhớ rõ chưa từng ngủ mà vẫn còn đốt đèn.”

Cố Ngạn tử mỉ mà chải từng chút: “Cố Ngạn không cần nhìn bệ hạ để vẽ, gương mặt bệ hạ ta đều nhớ rõ.”

Thượng Vũ để rõ ràng đau xót muốn chết, hết lần này tới lần khác muốn mở miệng đều không thể, cuối cùng cảm thấy có chút thất thố, hoảng sợ khép miệng lại, khóe mắt đuôi mày đều lộ vẻ vui mừng.

“Gia hỏa trẫm nuôi rốt cuộc cũng biết nói chút lời ngon ngọt.” Thượng Vũ để ngữ khí đều đều.

Cố Ngạn cười cười, không có trả lời, ngón tay khẽ động, nắm tóc trong tay thuần thực mà buộc lên.

Cho dù sinh thần của Thượng Vũ để sẽ không xảy ra chuyện gì lớn, nhưng cuối cùng Thượng Vũ để vẫn muốn vào triều, trước khi đi còn ôm eo Cố Ngạn cùng hân hôn môi.

Chấm dứt nụ hôn ngắn ngủi, Cố Ngạn nhìn vào mắt Thượng Vũ để, nói: “Chúc bệ hạ sống lâu trăm tuổi.”

Thượng Vũ để tiếp nhận lời chúc của Cố Ngạn, cũng nhìn qua hân: “Người còn gì muốn nói với ta nữa không?”

Cố Ngạn lộ ra nụ cười, ôn nhu nói: “Năm nay ta cũng sẽ ở bên cạnh bệ hạ.”

Thượng Vũ để đúng là vẫn còn hưng phấn mà thất thố, đến khi tảo triều chấm dứt cũng chưa khép môi lại được.

Cố Ngạn một người ngây ngốc chạy tới Đông cung mới phát hiện thái tử điện hạ hôm nay căn bản không cần đến học, toàn bộ hoàng cung từ trên xuống dưới đều chuẩn bị cho buổi thọ yến tối nay.

Mỗi lần đại yến, là dịp hai vị phi tử trong cung kia hân diện nhất. Thân phận Cố Ngạn dù sao cũng không thể lộ ra ngoài ánh sáng, ngồi trên bàn tiệc sẽ chỉ có hai người các nàng. Cũng may Cố Ngạn không thêm để ý đến những chuyện này, ở trước mặt công chúng diễn kịch thành nam sủng yếu điệu, hân cũng có chút hứng thú, nhưng cái khó chính là sẽ bị Thượng Vũ để nhìn chăm chú, vậy thì không có ý nghĩa rồi.

Cố Ngạn cảm thấy chán muốn chết mà nhai kẹo thông đường trong miệng, đây là món ăn vặt hiếm khi hân thích gần đây, hương vị ngọt ngào chỉ là chuyện thứ nhì, thứ nhất chính là cảm giác cắn răng rắc trong miệng, rất là thú vị. Chẳng biết sao lại trùng hợp là vị tiểu thái tử kia có rất nhiều kẹo này, động một chút là thưởng hân một ít.

Tiểu Mai ở một bên cũng nhịn không được mà ngáp một cái, bị lây bệnh Cố Ngạn rồi, nghiêng đầu một cái, gục xuống bàn từ từ nhắm hai mắt lại.

Thượng Vũ đế đang mặc long bào thêu hình rồng, khoe miệng mỉm cười ngồi trên thượng vị, uy nghiêm không giảm.

Phía dưới đại thần quỳ thành một đoàn, lời chúc mừng vang lên như núi như biển.

Thượng Vũ đế khoát tay, giơ bình rượu trên bàn lên: “Hôm nay trăm thật sự vui vẻ, các vị ái khanh cứ tùy ý, trước trăm xin kính các vị một ly.”

“Tạ bệ hạ!”

Yến hội bắt đầu, ở trước mặt hoàng thượng đám đại thần không dám làm càn quá mức, nhưng vẫn hoan hô như cũ, hào khí tuy không lớn, nhưng lại thập phần vui vẻ.

Tiết mục dưới đài Thượng Vũ đế cũng không ôm kỳ vọng bao nhiêu, từ trước đến nay cơ bản là giống nhau, nhưng lúc một đám vũ nữ mặc lụa mỏng lui xuống, Thượng Vũ đế bắt gặp một tia bí ẩn trong mắt tên Lễ bộ Thượng thư.

Thượng Vũ đế nheo mắt lại.

Quả nhiên, người biểu diễn tiết mục kế tiếp vừa lên đài, thiếu chút nữa mặt Thượng Vũ đế đã biến thành màu đen.

Nếu nói dạ yến tại hoàng thất có hàng trăm giai nhân xinh đẹp khiêu vũ cũng không phải chuyện lạ, nhưng hiếm khi có một đám thiếu niên mặc y phục múa của nữ nhân, lắc eo qua lại, đủ loại tư thế.

Lễ bộ Thượng thư Trần Công vụng trộm liếc nhìn sắc mặt của Thượng Vũ đế, thấy hoàng đế nhìn không chuyển mắt, hần mới ung dung nhìn xuống phía dưới, vui vẻ ra mặt, lòng chậm rãi buông lỏng, lại còn có chút chờ mong cùng đắc ý.

Thượng Vũ đế thật sự phục Trần Công luôn rồi, y lại còn dám tự mình phỏng đoán ý nghĩ của hần, quả thực cả gan.

Những thiếu niên này mặt mày trẻ trung, một tên so với một tên uốn éo đến lợi hại, ánh mắt quyến rũ đưa tình nhìn Thượng Vũ đế làm hần nổi hết da gà.

Thượng Vũ đế cứng nhắc mà duy trì nụ cười, bị Trần Công nhìn ở trong mắt, lại trở thành ý tứ đang có hứng thú. Chỉ cần trong một trăm thiếu niên này có một người được thánh thượng ưu ái, chỉ cần một người, nếu như có thể đem vị kia ở hậu cung kéo xuống... Vậy hần... Trần Công nghĩ tới, không khỏi hừ lạnh một tiếng, trong lòng phần hận lại dâng lên một cổ đắc chí.

Thượng Vũ đế nào biết những tâm địa gian xảo này của Trần Công, lập tức âm thầm oán trách vị kia nhà hần, ở trước mặt người ngoài làm bộ làm tịch, yếu ớt tựa như đựng một cái liễn vỡ, lưu lại thanh danh xấu cho chính mình coi như xong, nhưng lại làm cho người bên ngoài nghĩ lầm hần đường đường là hoàng đế Đại An mà lại vừa ý loại người bất nam bất nữ.

Thượng Vũ đế để ý tới một tên đặc biệt phô trương, bờ mông muốn lắc đến trời rồi, còn giả vờ như không cẩn thận bị người bên cạnh xô đẩy, vụng về mà lão đảo vài bước.

Thượng Vũ đế không đành lòng nhìn nữa, đây quả thực... Quả thực là làm bẩn mắt của hần.

Bỗng nhiên nhớ tới Cố Ngạn, Thượng Vũ đế liền có chút không muốn ngồi đây, lại bị một trận buồn nôn, thông báo một câu, rồi thông dong rời tiệc.

Tiểu Đa tử nhắm mắt theo đuôi sát phía sau Thượng Vũ đế, thấy bệ hạ bước đi cực nhanh, hợp thời lên tiếng: “Bệ hạ để tâm làm gì, bất quá chỉ là mấy hạ nhân thấp kém mà thôi.”

Thượng Vũ đế thả chậm bước chân, trong giọng nói ần ần chút tức giận, cười lạnh nói: “Không biết liêm sỉ.”

Tiểu Đa tử hiểu ý: “Bọn họ không có tư cách nào so sánh với Cố công tử, bệ hạ so sánh bọn họ với Cố công tử chẳng phải là làm nhục công tử sao?”

“Suy đoán thánh ý, người cũng to gan lớn mật thật.” Thượng Vũ đế nói thì nói như thế, nhưng tức giận lại tiêu tan một nửa.

Thượng Vũ đế không thích phía sau luôn có theo một hàng người, liền chỉ mang theo Tiểu Đa tử, dạo bước trên đường mòn Lâm viên.

Âm thanh tiệc tùng ầm ĩ dần dần rời xa, Thượng Vũ đế thành thoi mà đi tới, đột nhiên cảm thấy một trận lạnh ý hướng hần bức đến.

“Bệ hạ coi chừng!”

=====

Cố Ngạn thoát ần thoát hiện mà loay hoay bắt tay vào điêu khắc ngọc bội, đột nhiên ngừng động tác, nói: “Các người lui xuống trước đi.”

“Vâng.”

“Vũ Nhất, chuyện gì?”

Nam nhân ần trong bóng tối bước vào trong điện, đứng trước mặt Cố Ngạn, nghiễm nhiên là thị vệ thống lĩnh của Thượng Vũ đế – Vũ Nhất.

Giọng nói của Vũ Nhất có chút khản trương, trầm giọng nói: “Cố công tử, bệ hạ mới gặp chuyện.”

Ngón tay vuốt ve ngọc bội của Cố Ngạn dừng lại: “Thương thế ra sao?”

Vũ Nhất nhẹ nhàng thở ra, chần chừ nói: “Vai trái bị kiếm đâm trúng, vết thương sâu thấy xương, nhưng may mà không có độc...”

“Nói tiếp đi.”

“Vốn là thích khách đâm vào ngực bệ hạ, không biết bị vật gì ngăn lại, nên giữ được một mạng. Có thể thấy chủ ý ban đầu của thích khách chính là lấy mạng bệ hạ, nhờ Từ công công phát hiện sớm, nên thuộc hạ mới có thể kịp thời đuổi tới, nhưng lại không bắt được thích khách.”

Bàn tay Cố Ngạn từ mặt bàn, bẻ ra một khối gỗ, trong nháy mắt bắn về phía xương sườn của Vũ Nhất, làm hần kêu rên một tiếng.

“Tra, thân phận thích khách cùng người đứng sau đều phải tra ra.”

Vũ Nhất chịu đựng đau đớn kịch liệt, nói: “Vâng, thuộc hạ đã rõ.”

“Bệ hạ chắc có lẽ sẽ không tới nữa, người trở về nói với Từ công công một tiếng, nói ta muốn gặp bệ hạ.”

“Vâng.”

=====

Thượng Vũ đế đang nằm yên tĩnh trong tấm cung, mặc kệ thái y đang băng bó cho hần, bên cạnh như trước chỉ một mình Tiểu Đa tử đứng, nhưng góc tối lại bố trí đầy đủ nhân thủ.

Thượng Vũ đế hồi tưởng lại một màn nguy hiểm kia, nghĩ đến liền có chút sợ. Người bình thường có lẽ không biết, nghĩ Thượng Vũ đế võ công cao cường, đạt tới trình độ cao thủ, nhưng bản lĩnh thực sự của Thượng Vũ đế lại rất ít người biết được.

Thích khách kia đâm về phía ngực của mình, nếu không nhờ...

Thượng Vũ đế cắn chặt răng, sử dụng cánh tay lành lặn cẩn thận từng li từng tí từ trong ngực lấy ra một vật, như là đang đối đãi với một bảo bối.

Vật liệu Cố Ngạn dùng chính là loại thượng đẳng, cho dù bị kiếm đâm trực diện, khung tranh cũng không vỡ ra hoàn toàn. Nhưng vì vết kiếm rất sâu, nên trên bức họa cũng bị thủng một lỗ.

Thượng Vũ đế liền không kiềm được tức giận, chẳng quan tâm mấy người đang ẩn núp, âm thanh lảng lẹ: “Tiểu Đa tử.”

“Có nô tài.”

“Tra cho trẫm! Đem tên thích khách kia bắt đến đây cho trẫm! Trẫm muốn rút gân lột da hắn!” Thượng Vũ đế cởi bỏ dáng vẻ ngày thường, sắc mặt trắng bệch, hung bạo quát.

“Vâng.”

Ngay cả Tiểu Đa tử, cũng chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh. Thái y bên cạnh dĩ nhiên sợ đến ngậy người, động tác nhanh hơn, phân phó tốt hạ nhân sắc thuốc xong, vội vàng cáo lui.

Thượng Vũ đế dừng lửa giận lại, sau khi phần nộ công tâm liền mỗi một không chịu nổi: “Tiểu Đa tử, ngươi lui xuống trước đi, trẫm muốn yên tĩnh một mình.”

“Vâng.”

“Hôm nay không đến cung Tam Lý, sẽ bị Cố Ngạn bảo bảo phát hiện.”

“Vâng.”

Tiểu Đa tử ra ngoài chưa được bao lâu, liền đụng phải Vũ Nhất đang vội vàng chạy đến.

“Không phải kêu người ra ngoài sao?” Thượng Vũ đế trông thấy Tiểu Đa tử đẩy cửa đi vào lần nữa, không nhận được nói.

“Bệ hạ, Cố công tử...”

“Cố Ngạn làm sao?!” Cố Ngạn cơ hồ chưa bao giờ kêu người truyền lời đến Thượng vũ đế, tâm của Thượng Vũ đế lại trầm xuống lần nữa.

“Cố công tử không có việc gì, chỉ là truyền lời nói muốn gặp bệ hạ.”

Thượng Vũ đế nhẹ nhàng thở ra, do dự một chút, từ trên giường ngồi dậy, lấy y phục khoác lên người.

“Đi thôi, tới cung Tam Lý.”

7. Chương 7: Một Chút Chuyện Ân Ái

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngũ Ngũ

Dù cho không làm chút chuyện trên giường, nhưng đi cung Tam lý, muốn để cho Cố Ngạn không phát hiện ra là không thể nào đấy.

Thượng Vũ để nhận lệnh, nghĩ rằng Cố Ngạn có lẽ chung quy cũng không phải người tinh ý, ngược lại hẳn cảm thấy rất hứng thú vì sao Cố Ngạn gọi hắn tới.

Thượng Vũ đế bước vào cung Tam Lý liền trông thấy Cố Ngạn đang ngồi trước bàn, nắm trong tay khối ngọc bội thường mang theo bên người.

Sắc mặt thâm trầm một đêm của Thượng Vũ đế lập tức thả lỏng, nói: “Người thích vậy sao? Nếu người ngoan ngoãn ăn cơm, tắm cho người thêm mười cái nữa cũng không thành vấn đề.”

Cố Ngạn biết rõ Thượng Vũ đế bị thương, lại không biểu hiện ra bên ngoài, thả ngọc bội trong tay xuống, đi đến trước mặt Thượng Vũ đế.

Thượng Vũ đế buồn bực: “Làm sao vậy?”

Đột nhiên Cố Ngạn đưa tay xoa lên đôi má của Thượng Vũ đế, nói: “Đêm nay có phải bệ hạ không có ý định tới đây?”

Thượng Vũ đế nghĩ nguyên lai là hắn một mình khó ngủ, trên tư cách một nam nhân trong lòng lập tức cảm giác vô cùng tự hào, dương dương đắc ý nói: “Như thế nào? Không có trăm người ngủ không được sao?”

Tay của Cố Ngạn có chút ẩm ướt, đáy mắt tối lại: “Tông Hoài, tại sao người lại đổ nhiều mồ hôi như vậy?”

Thần sắc tự đắc của Thượng Vũ đế dừng lại, úp mở nói: “Do uống nhiều rượu, nên có chút nóng.”

Lần này Cố Ngạn không nghe hắn nhiều lời nữa, trực tiếp ôm người đặt trên giường, nằm trên người hắn, đưa tay cởi y phục của hắn.

Thượng Vũ đế thất kinh, Cố Ngạn hiếm khi chủ động như vậy, không thể chờ được mà muốn xé y phục của hắn ah! Da mặt dày quanh năm của Thượng Vũ đế vậy mà đỏ bừng lên.

Cố Ngạn mặt không biểu tình nhìn chằm chằm bằng gạc bên vai trái của Thượng Vũ đế, không nói một lời, chậm rãi giơ tay lên bao phủ lấy.

Thượng Vũ đế không kiềm được kích động, đầu gối rớt cuộc cũng chủ động hướng hắn cầu hoan rồi! Quả nhiên phải thỉnh thoảng vắng vẻ với người này, phải để cho hắn ném thử khát khao đau khổ khó nhin.

Thượng Vũ đế bị tình triều ức chế, thẳng đến khi cảm thấy một tia mát lạnh, mới dần dần từ trong kích tình mãnh liệt tỉnh lại.

Thượng Vũ đế mới nhận ra là mình hiểu sai ý, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, thấy Cố Ngạn không có phản ứng gì, có chút không biết làm sao mà xoa bóp bờ mông căng đầy của Cố Ngạn: “Cố Ngạn bảo bảo?”

“Câm miệng!” Tiếng nói của Thượng Vũ đế vừa chấm dứt đã bị Cố Ngạn nghiêm khắc trừng mắt liếc, mồ hôi lạnh của Thượng Vũ đế lập tức chảy ra rồi.

Cố Ngạn bảo bảo tức giận. Thượng Vũ đế khấn trương mà siết chặt ga giường.

Lại nói tiếp, từ trước đến nay tính tình Cố Ngạn vô cùng tốt, nhiều năm qua số lần hắn nổi giận Thượng Vũ đế cũng không tính quá mười đầu ngón tay. Cho nên nói người bình thường không thường xuyên tức giận, mà một khi nổi giận lên lại vô cùng đáng sợ.

Thượng Vũ đế không biết làm sao mà uốn éo thân thể, còn chưa mở miệng, đã bị Cố Ngạn quát lớn: “Đừng nhúc nhích! Ta đang giúp người chữa thương.”

Lúc này Thượng Vũ đế mới cảm giác như có dòng nước ấm đang chạy trong người, dáng vẻ kiêu ngạo lập tức biến mất, nâng thân thể lên một chút, nịnh nọt mà dùng môi dán lên cánh môi của Cố Ngạn: “Cố Ngạn bảo bảo, tắm rất lạnh.”

Cố Ngạn đương nhiên sẽ không làm gì đối với Thượng vũ đế đang bị thương, có chút tức giận mà đem người áp trở lại trên giường: “Bị thương mà còn không yên phận.”

Thượng Vũ đế nâng lên một chân ôm lấy eo Cố Ngạn: “Là người câu dẫn trăm trước.”

Vô luận là trong chuyện gì Thượng Vũ đế đều thích chiếm vị trí chủ đạo, chuyện giường chiếu cũng không ngoại lệ. Bình thường trong sinh hoạt phu thê cùng Cố Ngạn, Thượng Vũ đế đều là ngồi trên người Cố Ngạn, dùng động tác cười mà tiến hành.

Nhưng hôm nay Thượng Vũ đế bị thương, không dám làm trái ý Cố Ngạn đang nổi giận, hiếm khi mà nằm phía dưới, gờ eo chạm vào thân dưới của Cố Ngạn, lấy lòng mà ma sát.

Cố Ngạn bị tình triền của Thượng Vũ đế ảnh hưởng mà có chút bất đắc dĩ, cúi người hôn thoáng hân một cái coi như đáp lại: “Bệ hạ nằm yên đừng nhúc nhích, ngoan.”

Gương mặt của Thượng Vũ đế lập tức đỏ bừng, lắp bắp nói: “Bảo... Bảo bảo...”

Cố Ngạn không để ý tới hân, nhắm mắt lại giúp hân trị liệu vết thương, lúc thu tay lại nằm xuống, trên thân cũng đã đổ một tầng mồ hôi mỏng.

Thượng Vũ đế cảm giác toàn thân sảng khoái, cảm thấy đau nhức cũng giảm đi rất nhiều, nghe thấy tiếng hít thở nặng nề bên tai của Cố Ngạn, Thượng Vũ đế không chịu buông tha, chân vừa buông xuống lại quẩn bên hông Cố Ngạn lần nữa.

Cố Ngạn cười khổ: “Hôm nay bệ hạ hưng phấn thật đấy.”

Thượng Vũ đế dán môi lên cổ Cố Ngạn.

Cố Ngạn trở mình, ở trên người Thượng Vũ đế, nhìn xuống hân: “Bệ hạ, ta vẫn còn tức giận.”

Thượng Vũ đế rụt rụt cổ: “Về sau trăm sẽ mang theo thị vệ đầy đủ...”

“Vua một nước nhất ngôn cửu đỉnh.”

“Trăm cam đoan trăm cam đoan...”

Ánh mắt Cố Ngạn sắc bén mà quan sát hân, đường đường là Thượng Vũ đế mà ánh mắt đảo tới đảo lui không dám nhìn lại.

“Nếu như trăm nói dối, sẽ... Sẽ...” Thượng Vũ đế vô cùng đau khổ mà khẽ cắn môi, “Sẽ không bao giờ ở trên giường của người nữa.”

Sau một lúc Cố Ngạn khẽ mỉm cười, cúi người hôn lên hân như phần thưởng, Thượng Vũ đế mừng rỡ không thôi, tâm trạng bất ổn dần bình phục lại.

“Bệ hạ phải ngoan ngoãn đấy, nếu không sẽ đụng đến miệng vết thương của người.”

Cố Ngạn thò tay đem tiết khố của Thượng Vũ đế cởi ra, xoa xoa nắn nắn gia hỏa nửa cứng ngắt kia, lòng bàn tay ấm áp của Cố Ngạn vừa tiếp xúc nó liền nhú nhú lên, không an phận giống như chủ nhân của nó. Cố Ngạn cầm chặt nó trườn động vài cái, quy đầu của vật cứng kia liền toát ra chút nước.

Thượng Vũ đế thở gấp, trong lòng nửa chua xót nửa vui mừng. Nam sủng nhà hân mỗi lần đều chỉ biết làm mấy động tác đơn giản như vậy, đã đơn điệu lại không có trò chuyện, nhưng tóm lại là so với tên gốc tử cái gì cũng không biết lúc vừa mới thành thân thì hiện tại đã tiến bộ nhiều lắm.

Cố Ngạn cầm lấy mệnh căn tử của hoàng thượng chăm chú ra sức trườn động, lại bị Thượng Vũ đế không nhẹ không nặng ngắt một cái, mới nhìn thấy mặt của hoàng thượng hơi nâng lên, từ từ nhắm hai mắt mà hưởng thụ. Cố Ngạn rút cuộc đã hiểu ý, hôn lên cánh môi của Thượng Vũ đế, sau đó dịch xuống một chút, vụng về mà ngậm chặt hai điểm trước ngực của Thượng Vũ đế.

Thượng Vũ đế không tự chủ được mà rên rỉ, dùng cánh tay không bị thương ôm lấy Cố Ngạn, vô thức ưỡn lên theo động tác của hân, lúc bị đầu lưỡi của Cố Ngạn quét qua nhũ hoa, hạ thân rút cuộc nhịn không được nhảy lên hai cái, tinh quan thất thủ, bắn ra một cổ chất lỏng màu trắng sữa.

Đầu tay Cố Ngạn đều là dịch thể của Thượng Vũ đế, Thượng Vũ đế bị hân chế ngự ở bên dưới, mặc dù đã không còn ngưỡng ngùng, nhưng trên mặt vẫn ửng hồng lộ vẻ xuân ý, Cố Ngạn trông thấy nên bên dưới cũng có chút khó chịu.

“Cố Ngạn bảo bảo... Người nhanh lên...” Thượng Vũ đế đã bắt đầu uốn éo.

Cố Ngạn cởi tiết khố, dùng hạ thân chống đỡ bên dưới Thượng Vũ đế.

“Tại sao lại không động?” Thượng Vũ đế mở to mắt.

Cố Ngạn xấu hổ mà cầm trong tay một cái hộp nhỏ: “Bệ hạ, chưa thoa mỡ.”

Thượng Vũ đế gắt gao nhú mày, thấp giọng mắng câu chửi tục, nghiêng rằng nói: “Mặc kệ nó! Trực tiếp vào!”

Cố Ngạn thuận theo mà gật đầu, dùng ngón tay dính đầy dịch thể dò xét phía sau của Thượng vũ đế, lần mò thâm nhập vào.

Thân thể Thượng Vũ đế thoáng cứng ngắc một chút liền buông lỏng tùy ý Cố Ngạn hành động, bắt gặp đôi môi khẽ nhếch của Cố Ngạn, giống điệu bộ của một tiểu hài tử đang học bài, thấy bộ dáng đang chăm chú lại vô cùng tỉ mỉ cẩn thận giúp hắn khuếch trương, trong nội tâm lập tức một mảnh mềm mại.

Không có mỡ bôi trơn nên thông đạo vẫn có chút khô khốc, nhưng Thượng Vũ đế không nhịn được nữa, vòng tay ôm lấy Cố Ngạn chặt hơn.

Cố Ngạn chậm rãi đâm vào, cơ bắp tập võ quanh năm căng cứng, đường cong cực phẩm đẹp mắt, Thượng Vũ đế đưa tay xuống, xoa xoa cơ bụng Cố Ngạn, cảm thụ được năng lượng của nó, dần dần buông lỏng hạ thể để cho Cố Ngạn đi vào càng sâu.

Một giọt mồ hôi rơi từ thái dương của Cố Ngạn xuống mặt Thượng Vũ đế, Thượng vũ đế giương mắt nhìn hắn, thấy hắn mỉm cười xông vào, cầm qua chiếc gối mềm bên cạnh kê lót dưới người mình, sau đó cảm giác được dục vọng mạnh mẽ của Cố Ngạn tràn ngập thân thể.

“Ân!” Thượng Vũ đế đầu óc choáng váng mà rên lên một tiếng.

Cố Ngạn dùng tay chế trụ Thượng Vũ đế đang có ý đồ lộn xộn, thân dưới bắt đầu hữu lực mà chạy nước rút.

“Cố Ngạn bảo bảo!”

“Bệ hạ chớ lộn xộn!” Thanh âm tức giận của Cố Ngạn.

“Ân ah...”

Thượng Vũ đế khó khăn lắm mới ngoan ngoãn nằm yên lại, Cố Ngạn không khỏi càng động tình vài phần, tiết tấu dưới thân càng thêm kịch liệt.

Mãnh liệt như vậy mà đâm vào rút ra hồi lâu, Thượng Vũ đế có chút thoát lực, nằm bên dưới thở hồng hộc, lại dừng không được.

“Ân ah... Bảo bảo... Ah...”

“Gọi Cố Ngạn.”

“Ô ô... Cố Ngạn...”

Hai người này thật sự không có lời tán tỉnh hoa mỹ gì, nhưng dù sao cũng biết rõ con người của đối phương, Thượng Vũ đế kéo cổ của Cố Ngạn xuống, sau đó hôn lên chỗ mẫn cảm trước ngực của Cố Ngạn nhất, hàm răng nhẹ nhàng mà gặm cắn.

Động tác phía trên của Cố Ngạn thoáng dừng một chút, hạ khó hung hăng va chạm trên bờ mông của Thượng Vũ đế, làm Thượng Vũ đế tiết ra một cổ bạch dịch.

Bên trong Thượng Vũ đế hung hăng co rút vài cái, cùng Cố Ngạn đạt tới cao triều, dịch thể phun lên bụng Cố Ngạn, cánh tay, trước ngực.

Hôm nay Thượng Vũ đế tiêu hao thể lực quá mức, mới làm một lần liền mệt mỏi, không có khí lực đòi hỏi lần hai.

“Cố Ngạn bảo bảo, trăm muốn ngủ...”

“Bệ hạ ngủ ngon.”

Cố Ngạn quen việc mà dùng khăn vải lau sạch hai người một phen, đắp chăn gấm rồi cũng ngủ thật say.

Hoàng đế này cùng nam sủng vàng ngọc của hắn ở bên ngoài đồn là sinh hoạt tình dục bại hoại, nhưng so với phu thê bình thường vận động trên giường còn muốn đơn điệu hơn.

8. Chương 8: Quá Khứ Của Nam Sủng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngũ Ngũ

Tên thích khách chạy trốn kia dù sao cũng chỉ là một quân cờ, vừa chạy ra hoàng cung đã bị bắt lại, mà Thượng Vũ đế còn chưa kịp đem hắn rút gân lột da, cái quân cờ này đã nuốt thuốc độc tự vận.

“Bệ hạ đã phái người đến kiểm tra thi thể chưa?” Cố Ngạn một tay cầm bó đuốc, hỏi.

“Đã ra lệnh, tạm thời sai người an bài ở phía sau.” Vũ Nhất đi theo phía sau đáp rành mạch.

“Ân.” Cố Ngạn không nói nữa, trong nhà giam khó tránh khỏi tràn ngập mùi tanh hôi, Cố Ngạn cùng Vũ Nhất bước dọc theo từng bậc thang đi xuống dưới, không được bao lâu liền nhìn thấy thi thể tên thích khách kia.

Lính canh ngục sớm đã bị đuổi đi rồi, trong lao một mảnh mờ tối, buồng giam vô cùng yên tĩnh, thậm chí âm thanh nước nhỏ giọt cũng không có. Cố Ngạn cầm bó thuốc chậm rãi đến gần thích khách, ánh lửa lúc sáng lúc tối lộ ra bầu không khí yêu dã quỷ dị.

Vũ Nhất không dám thở mạnh, dây thần kinh phía sau kéo căng, toàn thân đề phòng, tay phải chảy đầy mồ hôi nắm chặt kiếm bên hông. Khóe miệng của thích khách kia có dính máu đen, mí mắt chưa đóng lại, con mắt trợn lên không nhìn thấy đồng tử, rất giống oán treo cổ lệ quỷ.

Bên trong yên tĩnh, đột nhiên truyền đến một tiếng ‘răng rắc’ thanh thúy, Vũ Nhất tóc gáy dựng đứng, kiểm tra khỏi vớ, nhìn vào hư không, quát khê: “Người phương nào?”

Cố Ngạn quay đầu, vỗ vỗ thuộc hạ đang quá căng thẳng: “Là ta đang nhai kẹo đường mà thôi, đừng hô to gọi nhỏ.”

Cố Ngạn đem bó thuốc nâng lên giữa mình với thi thể, ánh lửa lập lòe chiếu vào mặt hai người. Bản thân Cố Ngạn lớn lên đẹp mắt, nhưng mà cùng cái mặt ma quỷ kia hướng về Vũ Nhất, làm hấn kinh hãi không nói nên lời. Vị thống lĩnh thị vệ võ công cao nhất này bỗng dừng một thân xuất đầy mồ hôi, so với người già hay trẻ nhỏ thì rõ ràng ngự tiền thị vệ chính là sợ quỷ hơn, hấn thật sự rất xấu hổ, cố dè xuống sợ hãi, lễ độ cung kính mà thu kiếm cúi đầu đứng đó.

“Người cầm.” Cố Ngạn đem bó thuốc đưa cho Vũ Nhất, đeo lên bao tay đặc chế, bắt đầu cởi y phục của thi thể.

Vũ Nhất không dám lên tiếng, lại càng không dám ngẩng đầu nhìn.

Y phục dạ hành rất nhanh bị Cố Ngạn cởi ra, thích khách này đáng người không tệ, Cố Ngạn nhéo nhéo cánh tay cơ bắp của hấn, tuy đã tử vong được một thời gian nhưng lại có thể cảm giác được sức lực ẩn chứa bên trong.

Cố Ngạn lật tóc lên, tra xét khoang miệng, không phát hiện được bất kì manh mối cùng đồ vật gì, lúc đang chuẩn bị mặc lại y phục cho thi thể định tốn công vô ích mà lui ra, ánh mắt liếc nhìn đến chỗ hõm vai của thi thể. Chỗ đó có vết mờ rất nhạt nên Cố Ngạn không chú ý đến, nhìn kỹ, gần cổ của tên thích khách kia vậy mà có khắc một chữ cực nhỏ gần như không thể nhìn thấy. Đáy mắt của Cố Ngạn nhanh chóng hiện lên một tia dị sắc, phảng phất chỉ là do ánh lửa lóe lên. Không chút do dự, bàn tay Cố Ngạn che phủ lên trên, lúc thu tay lại trên vai thi thể bỗng nhiên nhiều hơn một cái dấu, mà cái dấu kia trong tức thì che mất chữ khắc nhỏ nọ.

Cố Ngạn lần nữa mặc lại y phục chỉnh tề cho thi thể, hết thấy khôi phục nguyên trạng, ra khỏi đại lao.

Trong lao âm hàn hắc ám, mà kỳ thật bên ngoài chỉ mới giờ thìn (từ 7h – 9h sáng), tiểu thái tử vẫn còn đang học văn tự, Cố Ngạn đuổi Vũ Nhất đi, đuổi lưng một cái, chậm rãi trở về một mình.

Ánh mặt trời chiếu lên mí mắt không nâng nổi của Cố Ngạn, trong mắt hiện lên cái chữ kia, Cố Ngạn mở lớn hai mắt, suy nghĩ từ ngự hoa viên đến Cố gia viện, rồi lại từ Cố gia viện đi xa ngàn dặm.

Hai mươi năm trước, phủ thừa tướng nước Tây Hạng.

“Dự nhi, lúc đến biên giới phải giữ liên lạc với người nhà, có chuyện gì cũng phải nói với Lưu Bá, đừng ủy khuất chính mình... Nương... Nương thật sự không muốn để ngươi đi...”

Cố Ngạn nín tay áo của Cố phu nhân, kiễng mũi chân cố gắng sờ đầu mẫu thân, dùng giọng trẻ con an ủi: “Mẫu thân, đừng khóc.”

Lúc này Cố phu nhân mới nhớ tới đứa trưởng tử đi cùng, thấy tiểu oa nhi trông mắt lấp lánh muốn an ủi mình, càng nhìn càng đáng yêu, càng nhìn càng không nỡ: “Bảo nhi... Nương... Nương không muốn để các ngươi đi ah... Đến bên kia... Đừng quên chiếu cố đệ đệ.”

Cố Ngạn thất vọng thu hồi cánh tay với không tới đầu mẫu thân, thay đổi thành xoa khuôn mặt của Cố phu nhân, lau vệt nước mắt của bà nghiêm túc nói: “Hài nhi cũng không nỡ rời xa phụ thân mẫu thân, nhưng mẫu thân phải kiên cường lên.”

Cố lão gia đứng một bên nhìn mà lòng cũng cảm thấy chua xót, mặc dù nói đứa con này từ nhỏ đã không thông minh, nhưng tấm lòng hiếu thảo lại thật sự rõ ràng, Cố lão gia nhìn thiếu chút nữa đã không chịu được nổi. Nhưng bây giờ lại không thể thay đổi chủ kiến được, Cố lão gia đề xuống đáy mắt chua xót, hắng giọng, âm trầm nói: “Dự nhi, Bảo nhi, tới đây.”

Hai huynh đệ quy củ đứng nghiêm, thân thể không nghiêng dù chỉ một chút xíu, Cố lão gia thềm thở dài một tiếng nghĩ hai hài tử này có hai tính cách trái ngược nhau, nói: “Dự nhi, Bảo nhi, hai người các người là đi Đại An học hỏi, Tây Hạng giáo dục lạc hậu, sau này các người trở về chính là trụ cột nước Tây Hạng. Bảo nhi, người là huynh trưởng, không những phải chiếu cố đệ đệ nhiều hơn, mà còn phải lấy mình làm gương biết không?”

“Đã biết, phụ thân.”

“Dự nhi, người cũng thế, nhớ rõ hành sự phải cẩn thận, chớ gây chuyện thị phi.”

“Yên tâm đi phụ thân, ta sẽ trông coi đại ca.”

Thời điểm đó Cố Ngạn còn không đến tám tuổi, hai huynh đệ nương tựa lẫn nhau cùng với một lão bộc, hướng Đại An lên đường học tập.

Cố Ngạn từ nhỏ đã biết nghe lời, mỗi ngày đều ở trên học đường chăm chú học tập, chiếu cố đệ đệ, giúp đỡ việc nhà, là huynh trưởng nên trách nhiệm gì cũng gánh vác. Trái lại Cố Dự đã đáp ứng sẽ trông coi đại ca thì chưa đến tuổi trưởng thành đã giao du với một đám cầu bằng hữu, sinh hoạt bắt đầu xa hoa đòi trụy, hàng đêm sinh ca, ít khi ở nhà.

Cố Ngạn giáo huấn thì đệ đệ hẳn sẽ không nghe, hết lần này tới lần khác đệ đệ hẳn đều nói y so với hẳn thông minh hơn nhiều, vô luận là làm chuyện gì đều tự có chừng mực, đến bây giờ chưa từng xảy ra sai lầm gì. Cố Ngạn cam chịu nghĩ dù sao thì hẳn cũng không có uy tín với đệ đệ lắm, vì vậy chỉ biết kiên trì tự mình rèn luyện chín năm.

Cho đến năm thứ bảy thì Cố Dự dời ra ngoài sống, về sau trong tiểu viện chỉ còn có Cố Ngạn cùng lão bộc, đến lúc đó Cố Ngạn mới biết được vì sao phụ mẫu yên tâm để cho ba người bọn họ đơn phương độc mã đi đến Đại An.

Một thân võ công của Cố Ngạn cũng không phải do thể ngoại cao nhân hay là ẩn sĩ gì truyền thụ cho, sinh hoạt của hẳn mỗi ngày chỉ là một đường thẳng, nào có cơ hội gặp phải cái gì mà kỳ nhân. Mà vị Lưu Bá kia ngày thường chỉ yên lặng nấu cơm giặt giũ quần áo, ai cũng không nhìn ra ông ta lại mang một thân võ công nhất nhì Tây Hạng.

Thời gian bảy năm này có lẽ chính là quá trình Lưu Bá khảo nghiệm hai huynh đệ bọn họ, Cố Ngạn bất quá chỉ là một người quy củ lại biết nghe lời, hẳn chưa từng muốn sẽ trở thành người duy nhất kế thừa môn đồ của Lưu Bá.

Võ công của Lưu Bá không thể nói là đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa gì, nhưng lần đầu tiên Cố Ngạn chứng kiến cũng thật sự bị chấn động một hồi.

Người Tây Hạng so với người Đại An cao to hơn một chút, Lưu Bá vung chùy lưu tinh đến đâu là uy vũ đến đó, Cố Ngạn nhìn thấy mà tấm tắc khen ngợi, bội phục không thôi.

Nhưng đáng tiếc Cố Ngạn này từ nhỏ đã không thích ăn cơm, cho nên người Tây Hạng cũng chỉ có mỗi hẳn không có vóc dáng cường tráng, Cố Ngạn mười lăm tuổi một thân gầy yếu, thuần túy là hình tượng một con mọt sách, đã không có khí lực lại không có chiều cao, dù có khát vọng chùy lưu tinh uy phong đến đâu cũng không thể làm nên chuyện gì.

Cũng may ngoại trừ đại chùy, Lưu Bá đối với kiếm thuật cũng rất am hiểu. Thật ra Cố Ngạn cũng không phải là tệ lắm, tuy tư chất bình thường, nhưng ưu điểm của hẳn chính là nếu đã nhận thức chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không buông bỏ, trong thời gian năm năm hẳn từ một bộ dáng gầy trơ xương đã biến thành một thanh niên tuấn lãng đáng người cân xứng, ở trong đình viện múa một bộ kiếm pháp mà khiến người hoa mắt. Trong nội viện chỉ có thầy trò hai người, Lưu Bá mỉm cười đắc ý nhìn bản lãnh của đệ tử được mình truyền thụ, trong nội tâm vui mừng không thôi.

Nhưng mà cuộc sống hài hòa này chỉ kéo dài vắn vắn được một năm, Lưu Bá trước khi ra đi bên giường chỉ có Cố Ngạn, ai cũng phải trải qua sinh lão bệnh tử, cho dù người có cường tráng đến đâu cũng không có cách nào thoát khỏi sự an bày của số kiếp.

“Bảo nhi ah...” Lưu Bá nắm thật chặt tay của đồ đệ.

“Sư phó...” Trước mắt Cố Ngạn một mảnh mơ hồ, cho dù cố gắng mở to mắt thế nào cũng đều không nhìn rõ sư phó.

“Bảo nhi ah, sư phó mất rồi, người phải nhớ kỹ mỗi ngày ăn ba bữa cơm, đừng bỏ ăn... Cứ ăn qua loa cho xong, buổi tối ngủ đừng đá chăn, quần áo phải ăn mặc chỉnh tề, vào đông đừng để nhiễm phong hàn...”

“Sư phó ngài đừng nói nữa...”

“Được, được, sư phó không nói nữa, sư phó chỉ còn một câu sau cùng.”

“Sư phó khẳng định ngài còn nói mười câu...” Cố Ngạn nghẹn ngào một cái.

“Bảo nhi ah, người đừng trách phụ mẫu của người, cũng đừng trách Dự nhi, người là đứa nhỏ tốt, sau này sẽ có người quý trọng người đấy...”

“...”

“Còn có ah, chuyện sư phó không yên lòng nhất...” Lưu Bá gắng gượng một chút sức lực cuối cùng dùng bàn tay xoa đầu Cố Ngạn, “Đừng luôn chỉ biết có một đường, người khác đối tốt với người một phần, người đáp lại một phần, không cần đáp lại mười phần, biết không? ...”

Cố Ngạn gật đầu.

“Aiz, được rồi, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tiểu tử người về sau nhất định sẽ bị chịu thiệt...” Lưu Bá thở dài.

“Đồ đệ thôi...” Lưu Bá định liếc mắt nhìn qua đồ đệ một chút liền có điểm không nâng nổi tầm mắt, phàn nàn một câu cuối cùng, “Bình thường có bức người thế nào người cũng đều không nghe lời... Hiện tại đã nhớ kỹ lời sư phó hay chưa...”

Cố Ngạn vô thức mà khẽ gật đầu một cái, giật mình khôi phục lại tinh thần, trong tâm mắt chính là ngự hoa viên kỳ hoa dị thảo, tranh nhau đua nở tươi đẹp, tựa hồ như mới vừa rồi là cái sân nhỏ bụi bặm nọ, có chút tang thương nhưng có lão nhân yêu quý chưa mất kia, hoặc chỉ là một giấc mộng.

Cố Ngạn đi mãi đi mãi, ngẩng đầu nhìn lên, bất tri bất giác đã đến Đông cung. Tiểu thái tử đang đứng ở trong điện, thân thể nhỏ bé thẳng tắp. Khóe miệng Cố Ngạn hiện lên nét cười, không nghĩ tới Lưu Bá ngậm đắng nuốt cay dạy hắn bí kíp võ công độc môn của Tây Hạng, hôm nay hắn lại truyền thụ cho thái tử nước Đại An.

Sư phó ở dưới cửu tuyền e rằng bị hắn chọc tức đến mức chết đi sống lại a.

9. Chương 9: Thanh Liên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngũ Ngũ

Thượng Vũ để không nghĩ tới dáng vẻ ung dung của hắn tại thọ yến lại bị các hạ thần ngộ nhận là hứng thú dào dạt, vì vậy khi Thượng Vũ để bị một người đụng phải lúc đang đi trên đường, suýt chút nữa không khống chế được mà trở mặt.

Chỗ vết thương của Thượng Vũ để không cẩn thận bị người nọ đụng phải, đau đến nhe răng trợn mắt, nghĩ đến đây là vết thương mà mỗi ngày Cố Ngạn bảo bảo phải tiêu hao nội lực để chữa trị, Thượng Vũ để liền có ý định muốn đem cái người trong ngực này trực tiếp ném xuống hồ sen.

Vẫn là Tiểu Đa Tử tinh mắt, thấy Thượng Vũ để mím môi không lên tiếng, liền quyết đoán tiến lên đem cái nam nhân như không có xương kia kéo ra.

Thượng Vũ để dồn dập thở dốc một hơi, đau chết hắn rồi. Động tác này lọt vào mắt của nam nhân kia, y không khỏi cúi đầu cười thầm, mới vừa rồi y cố ý dán chặt vào hạ thân của Thượng Vũ để, bấp bệch giả bộ lơ đãng mà ma sát bên dưới, xem ra tên hoàng đế này cũng không chịu nổi khiêu khích đây.

Thượng Vũ để không có nghĩ nhiều như vậy, hồi phục lại bình thường, quan sát một chút tên nam nhân đang dựa vào người Tiểu Đa Tử, ngoài ý muốn phát hiện có chút quen mắt. Cẩn thận suy nghĩ lại, cái tên này không phải là kẻ múa hăng say nhất lúc thọ yến đây sao.

Thượng Vũ để khẽ cắn môi, quyết định không xử trí tên Trần Công kia thì không được rồi. Thượng Vũ để dựa vào đạo làm vua, đang muốn mắt nhắm mắt mở thả tên này đi, nhưng nam nhân kia lại không có chút thức thời nào, Thượng Vũ để còn chưa kịp mở miệng thì y đã gấp gáp mà rên rỉ một tiếng: “Ai nha, người làm đau ta...”

Thượng Vũ để có chút buồn cười, nghĩ đến nam sủng nhà hắn vào cung đã năm năm mà thủ đoạn còn không bằng một tiểu hài tử vừa mới vào cung.

Người nọ thấy Thượng Vũ để không có ý tứ trách cứ, thần sắc ngược lại càng ôn hòa, trong lòng mừng thầm, ánh mắt cầu khẩn nhìn qua Thượng Vũ để, càng bạo gan hơn nói: “Vị công công này buông nô tài ra a... Bệ hạ tha mạng...”

Thượng Vũ để sợ Tiểu Đa Tử lỏng tay một cái là cái đồ vật này lại dính lên người mình, hỏi: “Người tên là gì?”

Ánh mắt người nọ mong đợi: “Nô tài tên gọi Thanh Liên, nô tài từ nhỏ không cha không mẹ, là sư phó đặt tên cho nô tài với hàm nghĩa là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.”

Thượng Vũ để rất thống khổ mà cố gắng làm ra vẻ mặt nghiêm túc, cắn chặt quai hàm mới không cười thành tiếng: “Vậy sao, vậy người làm cách nào mà tiến cung được?”

Lần này Thanh Liên đã nắm được điểm mấu chốt: “Trước tiên bệ hạ có thể thả nô tài ra được không?”

Thượng Vũ để đưa mắt liếc Tiểu Đa Tử một cái, Tiểu Đa Tử lập tức buông tay đang giữ Thanh Liên ra, nhưng ngăn cản Thanh Liên tiến về phía trước, không để cho y có cơ hội tiếp cận Thượng Vũ để.

Thanh Liên cười tự giễu: “Đụng phải bệ hạ là nô tài có tội, khẩn cầu bệ hạ trách phạt, vị công công này không cần phải khẩn trương quá mức, Thanh Liên còn chưa đến mức phải tự hạ nhục mình như thế.”

Thượng Vũ để nghe ra ngữ khí có chút thanh cao của y, tỷ nữ một bên bày ra biểu lộ chán ghét ‘làm kỹ nữ mà còn muốn lập đền thờ trình tiết’, Thượng Vũ để cảm thấy rất thú vị, đang định mở miệng, trước mặt liền xuất hiện một tên thái giám.

“Bệ hạ, Nam thư phòng Lý đại nhân cầu kiến.”

Bây giờ Thượng Vũ để vừa nghe đến danh Lý đại nhân liền cảm thấy đau đầu, nói: “Bãi giá ngự thư phòng.”

“Tiểu Đa Tử?” Thượng Vũ đế phát xong mệnh lệnh lại không nghe thấy tiếng Tiểu Đa Tử cung kính đáp lại, có chút khó chịu.

“Bệ hạ, vị công tử Thanh Liên này nên xử trí thế nào?”

Thượng Vũ đế nhớ tới Thanh Liên đang bị lãng quên, do dự nói: “Người an bài đi.”

“Vâng.” Tiểu Đa Tử phân phó cho tiểu thái giám đằng sau một câu, rồi đi theo phía sau Thượng Vũ đế hướng về ngự thư phòng.

Thanh Liên nhìn theo bóng lưng của bọn họ, cười lạnh một tiếng, xem ra danh tiếng Thượng Vũ đế ôn hòa trong truyền thuyết đích xác là không giả, mà nghe nói vị hoàng đế anh minh này lại có thể vì nam sủng trong hậu cung kia mà mặc cho toàn thể triều thần có phản đối, cũng sẽ vì vị kia mà một tay chống đỡ cả bầu trời. Trái lại y vừa mới tự cho rằng mình đã lôi kéo được vài phần chú ý của Thượng Vũ đế, vừa này không biết vị học sĩ ở nơi nào đến cầu kiến một cái, Thượng Vũ đế liền ngay cả đến sợ hiện hữu của hắn cũng đã quên.

Ha ha, cứ chờ xem, hắn không tin Thượng Vũ đế có cả thiên hạ lại chỉ chung tình với một người.

Thượng Vũ đế không có chú ý đến ánh mắt như lửa đốt của người ở phía sau lưng, trong đầu chỉ toàn là gương mặt nhăn nhoe già cỗi của Lý đại học sĩ, đến trước cửa ngự thư phòng, hít thật sâu một hơi, điều chỉnh tốt biểu lộ ôn hòa xong, sau đó mới đập cửa đi vào.

Lý đại học sĩ trời sinh đã có gương mặt sầu khổ đến nỗi khiến cho Thượng Vũ đế tự hoài nghi có phải kiếp trước mình đã thiếu nợ ông ta cái gì hay không, bị cặp mắt mang theo tia máu nhìn chằm chằm, Thượng Vũ đế quần bách nói: “Lý ái khanh có chuyện gì?”

Lý đại học sĩ không phụ sự mong đợi của mọi người mà hô to một tiếng: “Bệ hạ.”

“Lý ái khanh có việc cứ nói thẳng.”

“Bệ hạ, thần hổ thẹn.” Lý đại học sĩ vừa nói gỡ mũ ô tước xuống (mũ quan).

Thượng Vũ đế lại càng hoảng sợ, vội vàng đứng dậy đến đỡ ông ta: “Lý ái khanh là có chuyện gì? Đứng lên từ từ mà nói.”

Lý đại học sĩ ánh mắt rưng rưng: “Bệ hạ ủy thác cho thần trách nhiệm quan khảo thí trong kỳ khoa cử, thần thất trách, thần cảm thấy hổ thẹn ah!”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bệ hạ, hôm nay thần đi khảo sát trường thi, phát hiện có ba gã thí sinh mua chuộc giám khảo, ý đồ làm rối kị cương. Nếu không phải do thần nổi lên lòng nghi ngờ, thì sẽ có bao nhiêu tên vô dụng đi vào triều đình ah!”

“Còn có chuyện như thế? Lý ái khanh đích thật là có thất trách, khấu trừ ba tháng bổng lộc. Hiện tại kỳ thi còn chưa kết thúc, ái khanh đừng vội tự trách mình, nên lấy đại sự làm đầu. Ái khanh trước hết cứ an tâm, cứ giám sát như thường lệ, trẫm sẽ tra xét kỹ càng từng manh mối.” Lý đại học sĩ đúng là có khuynh hướng tự ngược, không xử phạt nặng ông ta tuyệt đối sẽ không bỏ đi.

Quả nhiên buổi liên thiên mà Lý đại học sĩ đang chuẩn bị tung ra đã ngừng lại, một bên cảm thán nước Đại An may mà có Thượng Vũ đế, một bên cảm thấy mỹ mãn khi nhận được xử phạt mà cáo lui.

Lý đại học sĩ đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh như một cơn gió, giống như một lời nguyện, Thượng Vũ đế luôn tránh được kết cục bị ông ta làm cho phiền muộn. Thượng Vũ đế quyết định đem tất cả sự tình phiền lòng đều lôi ra giải quyết hết, ra lệnh: “Tiểu Đa Tử, tuyên Trần Công tới gặp trẫm.”

“Vâng.”

Thượng Vũ đế vừa thấy vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi của Trần Công, tâm tình lại càng không tốt, kéo dài âm thanh: “Trần ái khanh gần đây rất nhàn nhã a...”

“Thần mỗi ngày đều chăm chỉ xử lý chính sự, tuyệt đối không qua loa.”

Thượng Vũ đế cười cười nhìn hân: “Vậy thì thời gian nào Trần ái khanh sắp xếp một tiểu gia hỏa tiếp cận trẫm đây này?”

Trần Công thấy nụ cười yếu ớt của Thượng Vũ đế, hình như sắc mặt không được vui lắm, nhất thời đoán không ra tâm tư của Thượng Vũ đế: “Ý của bệ hạ chính là?”

Thượng Vũ đế dùng ngón tay gõ mặt bàn: “Thanh Liên là họ hàng xa của ngươi? Cháu bên ngoại? Hay là nhi tử?”

Trần Công thay đổi sắc mặt, quỳ rạp xuống đất: “Thanh Liên chỉ là một con hát mà thần an bài khiêu vũ một lần tại thọ yến, không có quan hệ gì với thần.”

Thượng Vũ đế sắc mặt không đổi: “Trần ái khanh ngươi lợi dụng người khác xong rồi vứt bỏ cũng không tính là tốt đâu a.”

“Bệ hạ minh xét! Thật sự thần với Thanh Liên hoàn toàn không có liên quan!”

“Như vậy ah, vậy là trẫm trách oan ngươi rồi.”

Trần Công nuốt nước bọt một cái.

“Cái biểu muội Thành Phi kia của ngươi cũng là trẫm nói lung tung rồi a.”

Ngay sau đó Trần Công bị nước bọt của mình sặc đến.

“Khục khục... Bệ hạ! Thần đối với bệ hạ trung thành có trời đất chứng giám ah!”

Thượng Vũ đế nheo mắt lại, ý cười biến mất: “Ai cho ngươi cả gan nhúng tay vào chuyện hậu cung? Trẫm biết ngươi là thủ phạm, nhưng lượng tình buông tha cho ngươi lần thứ nhất, không nghĩ tới ngươi vậy mà không biết tốt xấu, cứ một lần lại một lần cài người vào cạnh trẫm. Ngươi nói ngươi đối với trẫm tuyệt không hai lòng, lời đó ai mà tin?”

Trần Công bị dọa đến tóa mồ hôi lạnh, run rẩy bờ môi, không thốt nổi một câu nên lời.

Thượng Vũ đế nhìn sắc mặt của Trần Công, tự biết câu ‘đánh bạt tay thì nên cho một viên kẹo’, hòa hoãn sắc mặt nói: “Trẫm xét thấy ngươi có công nhiều năm như vậy vì triều đình, bỏ qua cho ngươi lần này. Nếu trẫm phát hiện ngươi tái phạm lần sau, ngươi tự thu thập rồi trở về quê nhà làm ruộng đi a.”

“Thần, thần biết sai... Tuyệt không có lần sau... Tuyệt không có lần sau...” Trần Công siết chặt hai tay, cúi đầu nhưng trong mắt toàn phần hận.

“Ngươi đi xuống đi.”

“Vi thần cáo lui...”

Thượng Vũ đế vuốt vuốt huyết thái dương, lầm bầm lầu bầu: “Có phải trẫm phạt quá nhẹ rồi không?”

Dù không chỉ mặt gọi tên, Tiểu Đa Tử cũng lập tức đáp lại: “Bệ hạ làm như vậy rất đúng, xử phạt quá nặng khó tránh khỏi Trần đại thần đối với Cố công tử trong lòng có oán hận, sau này không biết sẽ làm ra chuyện gì”

“Ngươi nói có lý.” Thượng vũ đế thở dài: “Aiz, tên kia cho dù không làm gì âm ỉ thì cũng chẳng làm cho trẫm bớt lo được.”

*Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương 6 có chút sai sót, Lễ bộ Thượng thư gọi là Trần Công, không phải Lý công, đã sửa qua, thiết ngại >

10. Chương 10: Liên Hoa Gặp Nam Sủng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngũ Ngũ

Thượng Vũ đế đạp trên ánh trăng tiến vào cung Tam Lý, tuần tra một vòng quanh điện cũng không thấy bóng dáng Cố Ngạn, không khỏi nhíu mày, bước chân cũng trở nên lộn xộn.

Thật vất vả mới phát hiện ra nam sủng nhà hắn đang ngồi trên ghế đá, một mình cô đơn mà đắm chìm dưới ánh trăng, Thượng Vũ đế không hiểu sao có chút bực bội, bởi vì cái người đang lạnh lùng ngồi bên bàn đá kia, lại không thể làm cho người khác yên tâm được.

Rõ ràng đã nhìn năm năm nhưng lại nhìn không chán, Thượng Vũ đế vô thức so sánh tên đào kép gặp vào ban ngày kia với người trước mắt, nhịp tim liền đập rối loạn, Cố Ngạn là độc nhất vô nhị, ai so cũng đều kém.

“Cố Ngạn bảo bảo.” Thượng Vũ đế sợ hãi bị dọa, cho nên tận lực nói thật nhỏ.

Cố Ngạn nghe thấy sững sờ xoay đầu lại, chớp chớp hai mắt như là đang tìm kiếm âm thanh phát ra từ đâu, trên mặt đỏ ửng dị thường.

Thượng Vũ đế chán nản: “Người lại uống rượu rồi hả?”

Cố Ngạn tròn mắt tìm không ra Thượng Vũ đế, ánh mắt chỉ hướng vào một điểm hư vô, nói: “Bệ hạ?”

“Không có việc gì lại uống rượu...” Thượng Vũ đế oán trách một câu, đi qua ôm người kéo lên, lớn tiếng nói: “Tiểu Đa Tử, nhanh đi chuẩn bị canh giải rượu với khăn ướt.”

“Vâng.” Tiểu Đa Tử không chỗ nào không có.

Thượng Vũ đế vừa đem người kéo được hai bước, Cố Ngạn đột nhiên bắt đầu giãy dụa, còn đẩy Thượng Vũ đế một cái, hô: “Đừng đụng ta.”

Thượng Vũ đế không thể làm gì hơn mà chấp tay sau lưng thông thả bước đi, nói nhỏ: “Lại say khướt say khướt... Không có việc gì lại uống rượu... Aiz cái con sâu rượu này...”

Thượng Vũ đế là một nam nhân đáng thương, ban ngày hắn bị đám ái khanh quấy rầy, buổi tối lại phải hầu hạ ái nhân. Hắn cảm giác quả thực mình không giống hoàng đế, chỉ duy nhất được cái không gây rối vô cơ: “Tiểu Đa Tử! Động tác sao lại chậm như vậy! Càng ngày càng vô dụng!”

Bên này Tiểu Đa Tử vẫn còn đang kêu người chuẩn bị canh giải rượu, bên kia Cố Ngạn duỗi hai tay về phía trước tìm kiếm, tìm được ống tay áo của Thượng Vũ đế, nắm chặt.

Xem ra lần này là người mù, Thượng Vũ đế rất phối hợp mà diễn: “Người yên tâm, cho dù sau này người vẫn không nhìn thấy được, ta vĩnh viễn sẽ không ghét bỏ người, ta sẽ là ánh mắt của người.”

Cố Ngạn kéo Thượng Vũ đế: “Bệ hạ, ngày mai ta muốn nhìn thấy ánh sáng mặt trời.”

“...” Thượng Vũ đế muốn quơ lấy bầu rượu trên bàn nện lên đầu tên mù lòa này.

“Bệ hạ, canh giải rượu với khăn ướt đã chuẩn bị xong.” Tiểu Đa Tử rút cuộc đuổi tới kịp thời, ngăn lại một mối nguy cơ bạo lực gia đình.

Một chén canh giải rượu vừa uống xong, Cố Ngạn lập tức lộ ra nguyên hình, khôi phục lại bộ dáng ngoan ngoãn, cao thấp đánh giá Thượng Vũ đế một phen, nói: “Bệ hạ đến đây lúc nào?”

Thượng Vũ đế hừ lạnh một tiếng: “Mới đến không lâu, đang nhìn người mượn rượu làm càn.”

Cố Ngạn xấu hổ cười cười, người tràn ngập mùi rượu hôn hôn Thượng Vũ đế, lôi kéo hắn trở về trong điện.

“Cố Ngạn bảo bảo, vì sao lại uống rượu?” Nằm trên giường, Thượng Vũ đế nghịch tóc Cố Ngạn, kiên trì hỏi.

Cố Ngạn dừng hai giây, nói: “Bệ hạ, mừng tám tháng năm là ngày giỗ của sư phó, ta muốn trở về trò chuyện cùng sư phó.”

Thượng Vũ để có chút ghen ghét: “Người có lời gì không thể nói với trẫm.”

“... Sư phó hai năm không thấy ta rồi, nhất định rất nhớ ta.”

Thượng Vũ để không chịu được mỗi khi Cố Ngạn dùng loại ngữ khí đáng thương này nói chuyện, trong lòng nhuyến thành một mảnh: “Được, muốn đi bao lâu?”

Cố Ngạn do dự một chút: “Cộng thêm lộ trình đi về không sai biệt lắm chừng một tháng.”

Sắc mặt Thượng Vũ để hóa đen.

“Vua của một nước lật lọng không tốt.”

“Người biết rõ còn uy hiếp trẫm.”

“...”

Ánh mắt Thượng Vũ để cứng chiều mà nhìn về phía Cố Ngạn trong bóng tối: “Trẫm đi cùng với người, đúng lúc khoa cử đã kết thúc, chúng ta sớm lên đường.”

Cố Ngạn cười nói: “Bệ hạ thật ngoan.”

=====

Vì muốn dành ra thời gian đi du lịch cùng nam sủng nhà mình, nên Thượng Vũ để coi mình như con cẩu mà làm việc cật lực. Vốn là chuyện giám khảo cầu kết với thí sinh làm rồi kỉ cương, đã phạt nặng giám khảo, mấy tên thí sinh kia cũng suốt đời không được ứng thí. Đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, thì cử nào cũng có.

Đương lúc Thượng Vũ để bận tối mắt tối mày, vị Thanh Liên kia đã bị Thượng Vũ để quên từ lâu lạng lẽ thăm dò cung Tam Lý.

Cái tên Thanh Liên này gan cũng thật lớn, ỷ vào thân mình nhân rồi, liền nghênh ngang mà tiến đến cung Tam Lý.

Đứng trước cửa điện, Thanh Liên còn có chút không tin là thật, nơi đây ra vào rất dễ dàng, trên đường còn không có lấy nửa bóng người ngăn cản. Thanh Liên xấu hổ mà đứng đấy, chung quanh có vài tỳ nữ cùng hạ nhân lướt qua người, lại không một ai hỏi thăm thân phận của hắn. Vì vậy Liên công tử thanh cao lãnh diễm muốn tìm Cố Ngạn khiêu khích cũng không tìm được.

Cho đến khi có một thiếu niên ôm kiếm cũng bước vào cung Tam Lý, trông thấy Thanh Liên đứng đấy mà không làm cái gì, lên tiếng nói: “Nhường lối một chút, người chắn đường đi rồi.”

Thanh Liên vô cùng quần bách đời một bước, cảm kích mà nhìn chằm chằm vào thiếu niên giải vây giúp hắn, hỏi: “Tại hạ có việc cầu kiến Cố Ngạn công tử, xin hỏi vị công tử này là?”

“Nha.” Tiểu thái tử thuận miệng đáp ứng, trực tiếp hướng vào trong điện mà đi.

Thanh Liên gượng cười, muốn nắm ống tay áo của tiểu thái tử, nói: “Tiểu công tử có thể dẫn đường giúp tại hạ được không?”

Tiểu thái tử thân thủ nhanh nhẹn mà né tránh ma trảo của Thanh Liên, nói: “Đi theo bốn cung là được.”

Tiểu thái tử tự xưng là bốn cung, Thanh Liên lập tức đã minh bạch thân phận không ngờ của tiểu hài nhi trước mắt này, thần sắc trên mặt lập tức cung kính thêm vài phần, trong lòng lại âm thầm suy nghĩ quan hệ giữa tiểu thái tử với nam sủng là gì.

Hắn là câu dẫn Hoàng thượng chưa đủ còn muốn dính vào thái tử? Hay là phụ tử hai người vì một nam sủng mà rút đao khiêu chiến? Không thể không bội phục sức tưởng tượng phong phú của tên Thanh Liên này...

Tiểu thái tử đương nhiên là không có nhiều ý nghĩ xấu xa như vậy, đi vào trong liền thấy Cố Ngạn đang dựa vào bàn ngủ, uống rượu buổi tối là không tốt, tiết tấu sinh hoạt của Cố Ngạn bỗng chốc bị quấy rầy, ngồi yên một chút liền ngủ quên mất.

Tiểu thái tử mặt không gợn sóng bất đắc dĩ cười khổ giống phụ thân của hắn như đúc, liếc mắt nhìn Thanh Liên ở phía sau, nhẹ giọng kêu: “Cố công tử?”

Cố công tử không phản ứng lại hắn.

Tiểu thái tử không quan tâm chuyện mất mặt mũi, không chút hoang mang mà hô: “Tiểu Mai đâu?”

“Có nô tỳ.”

“Đánh thức Cố công tử ah, giờ này mà ngủ là thói quen không tốt.”

“Vâng.”

Cố Ngạn rất nhanh bị đánh thức, chỉ có điều thần trí không mấy thanh tỉnh, mắt nhìn không có tiêu cự.

Thanh Liên thấy Cố Ngạn tỉnh, liền bước lên phía trước một bước: “Nô tài Thanh Liên, bái kiến Cố công tử.”

“...”

“Nô tài Thanh Liên, bái kiến Cố công tử.”

“...”

“Nô tài Thanh Liên, bái kiến Cố công tử.”

“...”

Tâm tư cao ngạo của Thanh Liên bị đả kích nghiêm trọng, coi như được sủng ái đi, còn không phải chỉ là một nam sủng thôi sao, có cái gì để kiêu ngạo đây!

Tiểu thái tử bất động thanh sắc mà nhìn Thanh Liên xấu mặt, thấy sư phó vẫn là bộ dáng mất hồn, ghé vào tai Cố Ngạn nhỏ giọng kêu: “Sư phó, tỉnh.”

Cố Ngạn rốt cuộc cũng bị tiểu thái tử gọi hồn về, lúc này mới chú ý tới người xa lạ đang đứng trước mặt, Cố Ngạn chớp chớp mắt, hiểu kỳ nói: “Người là người phương nào?”

Thanh Liên thiếu chút nữa bị tức chết, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nô, tài, Thanh, Liên, bái, kiến, Cố, công, tử!”

Cố Ngạn không hiểu: “Người có chuyện gì?”

Thanh Liên cười khinh miệt, ngón tay vuốt vạt áo, bày ra tư thế xinh đẹp: “Hắn là Cố công tử không nhìn ra Thanh Liên vì chuyện gì mà đến?”

Cố Ngạn trung thực đáp: “Nhìn không ra.”

Thanh Liên bị hắn làm cho tức đến muốn thổ huyết, dậm chân không lựa lời nói: “Người nghĩ mình là ai chứ! Đừng tự cho là mình đúng!”

Cố Ngạn không cao hứng lắm: “Tùy tiện mắng chửi người không tốt.”

Thanh Liên còn chưa nói tiếp, tiểu thái tử có chút nhìn không được: “Người rốt cuộc là ai? Tìm sư... Cố công tử có chuyện gì?”

Thanh Liên cuối cùng cũng tìm lại lý trí, đối với tiểu thái tử không dám vượt quá phận, rốt cuộc thành thật đáp: “Thanh Liên trước kia có nghe qua đại danh của Lan công tử, một mực ngưỡng mộ không thôi, từ việc công tử am hiểu binh sử, thư pháp, đến học vấn đều khiến Thanh Liên sinh lòng bội phục. Vừa vặn những ngày này Thanh Liên ở trong cung, nên đặc biệt tới đây bái phỏng công tử.”

Cố Ngạn nghe Thanh Liên nói ra danh xưng của hắn trước kia, đột nhiên có chút ngượng ngùng: “Như vậy ah, người không nói ta cũng đoán không ra người vì kính ngưỡng ta mà đến đây.”

Thanh Liên hít thở không thông, giả vờ cảm phần nói: “Cố công tử là nhân vật thần thánh cỡ nào, vì sao khuất phục dưới cường quyền, cam nguyện làm... Làm tên nam sủng lấy lòng thánh thượng?”

Nghe đến đây, Cố Ngạn còn chưa hiểu rõ tình huống, ngược lại tiểu thái tử lại minh bạch Thanh Liên tới đây với mục đích gì. Tiểu thái tử cảm thấy tên Thanh Liên này thoát nhìn bộ dáng rất khôn khéo, nhưng đầu óc lại thật sự không thể dùng được, ngu như heo.”

Tiểu thái tử trực tiếp cắt ngang đoạn đối thoại giữa hai người: “Cố công tử.”

Cố Ngạn nghe vậy xoay đầu lại nhìn tiểu thái tử, cười nói: “Thái tử điện hạ.”

Tiểu thái tử liếc ngang Thanh Liên, Cố Ngạn có chút áy náy mà nói: “Thật có lỗi, Thanh Liên công tử, ta với thái tử điện hạ có chuyện quan trọng cần thương nghị, chúng ta lần sau bàn tiếp được không?”

Thanh Liên cũng bị tức giận đến không muốn ở lại cái chỗ quái quỷ này nữa: “Vậy Thanh Liên cáo lui trước, đợi sau này Thanh Liên rảnh rồi sẽ cùng Cố công tử nói tiếp.”

“Được.”

“...” Tiểu thái tử nhìn Thanh Liên vội vã rời đi, không nói một lời.

Cố Ngạn phát hiện thái tử điện hạ hiếm khi lộ ra thần sắc không vui, ân cần hỏi thăm: “Điện hạ làm sao vậy?”

Thái tử điện hạ thấp giọng lầm bầm: “Không có gì, hôm nay sư phó đã quên đến Đông cung.”

Cố Ngạn bưng tỉnh đại ngộ, gương mặt tràn đầy áy náy nói: “Là sư phó sai, sư phó sẽ tới ngay.”

“...”

Cố Ngạn thấy tiểu thái tử có chút cáu kỉnh, yêu thương mà xoa đầu điện hạ, giống như đang dỗ dành tiểu hài tử: “Sư phó biết sai rồi, sư phó nhất định sẽ đền bù cho điện hạ, điện hạ nói cái gì sư phó đều đáp ứng có được không?”

Tiểu thái tử hồi lâu phát ra âm thanh nũng nịu từ mũi: “Àn.”

11. Chương 11: Thanh Liên Hạ Chiến Thư

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngũ Ngũ

Cố Ngạn côi lòng đầy áy náy theo sát tiểu thái tử đến Đông cung, còn chưa bắt đầu dạy, đã thấy một thân ảnh quen thuộc không coi ai ra gì đi vào Đông cung.

“Từ công công?” Cố Ngạn nhìn tiểu Đa Tử từ trên trời giáng xuống, nghi hoặc hỏi.

Tiểu Đa Tử trông thấy Cố Ngạn, ngơ ngác một chút, nhanh chóng thu hồi kinh ngạc, cung kính nói: “Nô tài bái kiến Thái tử điện hạ, Cố công tử.”

Tiểu thái tử tựa hồ đối với việc tiểu Đa Tử đến đây thấy nhưng không trách, thản nhiên nói: “Không cần đa lễ.”

“Từ công công tại sao lại không ở bên cạnh đệ hạ?” Tiểu Đa Tử là cái đuôi của Thượng Vũ đế, hôm nay cái đuôi của hoàng đế vậy mà lại chạy tới Đông cung rồi.

“Đệ hạ đang tiếp kiến ngoại thần, cho nô tài lui, cũng để nô tài nghỉ ngơi một chút.”

Tiểu Đa Tử đáp lại khéo léo. Cố Ngạn bội phục mà gật đầu.

Cố Ngạn vẫn luôn rất thương thức cái tiểu thái giám bên cạnh Thượng Vũ đế này, thoát nhìn tuổi không lớn lắm, nhưng lại có thể đoán được tâm tư của Thượng Vũ đế, đến cả Thượng Vũ đế hay xoi mói cũng không tìm ra chút tật xấu nào của hắn. Đáng tiếc chính là, Cố Ngạn bên cạnh Thượng Vũ đế năm năm, cũng không thể thân quen với vị thái giám tổng quản này chút nào.

Cố Ngạn hiềm thấy mà nổi lên tâm tư trò chuyện việc sinh hoạt thường ngày: “Từ công công ngồi chút đi ah, người nhìn kìa khí trời thật tốt.”

Tiểu Đa Tử rút cuộc ngẩng lên cái đầu vĩnh viễn cúi xuống, quan sát bầu trời: “Cố công tử nói rất đúng, thời tiết thật tốt.”

Cố Ngạn quyết định tìm hiểu nội tâm của tiểu Đa Tử, xách ghế đầu ngồi cạnh tiểu Đa Tử: “Từ công công có lẽ nên đi ra ngoài nhiều một chút, kỳ thật cảnh sắc trong nội cung không tệ đấy.”

Tiểu Đa Tử lại cúi đầu: “Cố công tử dạy bảo rất đúng.”

Tiểu thái tử rút cuộc nhìn không được nữa, cũng ngồi xuống: “Họ Từ, bình thường người hô mưa gọi gió, sao ở trước mặt sư phụ lại rụt rè như vậy.”

“Ách...” Tiểu Đa Tử dừng lại.

Cố Ngạn kinh ngạc mà mở to mắt, biết Từ công công lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy tiểu Đa Tử không có nhanh chóng tiếp lời, chỉ thấy tiểu Đa Tử lộ ra một chút xấu hổ.

Cố Ngạn nhìn tiểu Đa Tử bên trái, nhìn tiểu thái tử bên phải, cảm thấy không khí giữa hai người này có chút khó hiểu.

Nhưng tiểu Đa Tử dù sao cũng từ thiên đạo bách luyện mà ra, xấu hổ chột lóe lên rồi biến mất, tiểu Đa Tử từ trong lòng móc ra một gói giấy dầu: “Điện hạ, nô tài mới làm đấy.”

Cố Ngạn rướn cổ lên tò mò nhìn cái bọc giấy kia, muốn xuyên qua nó nhìn ra cái gì.

Tiểu thái tử bị thần sắc của Cố Ngạn chọc cười, đem bao giấy dầu mở ra, đưa tới trước mặt Cố Ngạn: “Sư phó ném thử một chút ah, tay nghề của Từ công công cũng không tệ đâu.”

Cố Ngạn nhặt một khối bỏ vào trong miệng, hương vị hết sức quen thuộc, Cố Ngạn lần nữa kinh ngạc mà nhìn về phía tiểu Đa Tử: “Thật sự do chính người làm?”

“Vâng.” Tiểu Đa Tử gật đầu phục tùng.

Cố Ngạn đột nhiên cảm thấy có lẽ không phải tiểu Đa Tử với ai cũng là bộ dáng tất cung tất kính, thái tử điện hạ cùng tiểu Đa Tử tựa hồ quan hệ rất tốt.

=====

Từ khi có Thanh Liên, Cố Ngạn cảm thấy sinh hoạt buồn chán ở trong cung lập tức trở nên sinh động hẳn lên.

Tuy Cố Ngạn có chút ngây ngốc, nhưng dù sao cũng không phải kẻ đần, Thanh Liên mấy lần đi đi lại lại cung Tam Lý, trì độn như Cố Ngạn cũng hiểu Liên công tử muốn chiếm lấy vị trí của hắn đây mà.

Nhưng vị Liên công tử này lại không giống với các phi tử trước kia hùng hùng hổ hổ đến đây thị uy, y chỉ lấy nhục nhã Cố Ngạn làm vui. Liên công tử có chút tự cao, không thèm nói chuyện nghiêm túc với Cố Ngạn, mà rất vui vẻ nói móc hằn, muốn miệt thị Cố Ngạn để xem hằn đạt cảnh giới đến đâu.

Lúc này, Thanh Liên lại tới nữa: “Cố công tử tựa hồ cũng không kinh ngạc khi Thanh Liên đến, hằn là Cố công tử có chuyện muốn nói?”

“Không có, là người đến tìm ta.”

“Ha ha, đúng vậy ah, Cố công tử đương nhiên là không muốn cùng một nô tài hạ đẳng như Thanh Liên nói chuyện, aiz, đáng thương cho Thanh Liên tự lầm tưởng mình với Cố công tử đã trở thành bạn tri kỷ bấy lâu nay, thì ra cũng chỉ là Thanh Liên tự mình đa tình mà thôi.”

Thanh Liên tự oán không có điểm dừng, Cố Ngạn dứt khoát ngó lơ, ở dưới ngăn bàn lục lọi gì đó.

Thanh Liên không nghĩ tới bị Cố Ngạn bỏ qua, đỉnh đầu bốc khói, Cố Ngạn luôn có thể làm hằn lửa giận công tâm!

Thanh Liên kích động vỗ bàn, vừa định nói chuyện, Cố Ngạn từ dưới bàn nhô đầu lên, tay bưng bàn cờ, hào hứng bừng bừng nói: “Liên Liên, chúng ta đánh cờ đi?”

“Ta, không, đánh!”

“Đừng giả vờ, ta cũng biết, sư phó trong đoàn kịch nhỏ của các người thích nhất là đánh cờ, nhất định ông ta đã dạy cho người.”

Thanh Liên trừng hằn: “Làm sao người biết?”

Cố Ngạn khoát khoát tay: “Đừng để ý, chúng ta đánh cờ đi.”

Cố Ngạn rất hưng phấn, kỳ thật hằn rất thích đánh cờ, chỉ là Thượng Vũ đế ngày thường không có thời gian chơi cùng hằn, bọn hạ nhân bên người cũng không. Hôm nay Thanh Liên đã đến, Cố Ngạn rốt cuộc cũng đã tìm được bạn đánh cờ.

Thanh Liên liếc mắt nhìn Cố Ngạn, đột nhiên toát ra khí thế cao cao tại thượng, phảng phất như hằn là cao thủ cờ vây vậy: “Ha ha, vậy thì Thanh Liên đành phải bồi Cố công tử một lần, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều?” Liên công tử lại bắt đầu thừa nước đục thả câu rồi.

“Chỉ có điều là nếu Thanh Liên may mắn chiến thắng, mong rằng Cố công tử lượng thứ mà bỏ qua.”

Cố Ngạn rộng lượng cười cười: “Đánh cờ vốn để tiêu khiển, ta không quan tâm thắng thua.”

Kỳ thật Thanh Liên hi vọng Cố Ngạn quan tâm ah, như vậy hằn có thể đem Cố Ngạn dẫm nát dưới chân rồi. Tự nghĩ như thế, Thanh Liên đột nhiên muốn ngửa đầu cười to ba tiếng. Lúc này Thanh Liên đã sớm quên dự tính ban đầu là phải đi tranh thủ tình cảm, một lòng chỉ muốn hơn thua với Cố Ngạn.

Cố Ngạn đem bàn cờ trải ra, quân đen giao cho Thanh Liên, còn mình thì quân trắng, chống cằm bày ra bộ dạng suy tư.

Thanh Liên vụng trộm mừng thầm, khí định thần nhàn nhìn quân cờ dưới đất, khóe mắt thì liếc nhìn Cố Ngạn.

Từ lúc bắt đầu đánh cờ Cố Ngạn trở nên đặc biệt yên tĩnh, bộ dáng rất nghiêm túc như là đang bàn chuyện quốc gia đại sự. Do dự một chút, Cố Ngạn chậm rãi đem quân trắng hạ phía trên quân đen.

Thanh Liên cười thầm Cố Ngạn không biết tự lượng sức mình, liền không cần suy nghĩ, trong chớp mắt hạ cờ.

Cố Ngạn nhiều lần cẩn thận đắn đo, ổn trọng mà hạ xuống quân trắng. Bởi vậy một hồi, người một con ta một con, thời gian dần trôi sắc mặt Thanh Liên đã thay đổi.

Thanh Liên tự nhận mình theo sư phó học cờ mười năm, đối thủ dạng nào cũng đều gặp qua, nhưng cách hạ cờ của tên thối Cố Ngạn, hằn thật sự chưa từng gặp phải.

Thanh Liên nhìn bàn cờ, bên trên chỉ còn không đến mười con, Thanh Liên đã hoàn toàn hiểu thấu ý đồ của Cố Ngạn, cứ như vậy đánh tiếp, ba con cờ ở trong tay hắn có thể thắng Cố Ngạn.

Thanh Liên tức ah, hắn muốn nhẹ nhàng thắng cái đồ ngốc này, nhưng sao lại nhanh như vậy không có cảm giác đó! Vì vậy Thanh Liên công tử tâm địa gian xảo đây mình bắt đầu làm ra một chuyện hết sức ngu xuẩn — cố ý hạ sai.

Sắc mặt Thanh Liên càng khó coi, cái này là muốn làm cho bàn cờ đánh càng khó hơn, bên kia gương mặt của Cố Ngạn đã từ từ hiện ra vẻ vui mừng, phảng phất phát hiện mình với Thanh Liên đánh cờ hồi lâu, cũng thấy được kinh ngạc cùng hưng phấn.

Liên công tử mắt thấy sắc mặt nhu hòa của Cố Ngạn, một trận rối loạn, càng tức là, trái lại chính mình còn bởi vì quân cờ mà hao phí trí tuệ, Thanh Liên thật sự không nhịn được, toàn thân đột nhiên bắn ra một luồng sát khí, ‘Bá bá bá’ ra tay như chớp, quyết đoán phong kín đường đi của Cố Ngạn, giết hắn đến manh giáp cũng không lưu, thương tích đầy mình.

Cố Ngạn đột nhiên bị thế cục nghịch chuyển của Thanh Liên hù dọa, một hồi lâu mới khôi phục lại tinh thần: “Người thật lợi hại.”

“Quá khen.” Thanh Liên tốt xấu còn có chút tu dưỡng.

“Ha ha.”

“Người cười cái gì?”

“Không nghĩ tới đã lâu như vậy không chạm đến quân cờ, kỳ nghệ vậy mà không lùi còn tiến.”

Thanh Liên thấy hắn tự mình thỏa mãn mà tức giận, nghĩ đến chính mình còn nhọc lòng nhường hắn, thuận miệng trào phúng một câu: “Người đây là tiến bộ? Trước kia còn không ai nhận ra người.”

Cố Ngạn có chút bất mãn, nghiêm mặt nói: “Người đừng nói ta như vậy, người còn không phải rất lâu mới thắng ta đấy sao.”

Thanh Liên không thể nhịn được nữa, rốt cuộc khí chất cao quý lãnh diễm cũng bị Cố Ngạn tạc không còn một cọng lông, từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên hắn phát ra tiếng gầm rú: “Cố Ngạn! Ta muốn khiêu chiến với người!”

“Khiêu chiến cái gì?”

Thanh Liên hung ác nhìn chằm chằm vào Cố Ngạn: “So! Vũ!”

12. Chương 12: Khúc Khiêu Vũ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngũ Ngũ

“Luận võ?” Cổ Ngạn quan sát Thanh Liên, lộ ra thần sắc khó xử.

“Như thế nào? Người không dám sao?”

“...” Cổ Ngạn đang suy nghĩ phải nói như thế nào mới không đả kích tới kiêu ngạo của y, Thanh Liên không có chút nội lực nào, Cổ Ngạn cảm thấy cho dù mình thắng cũng thắng người không có võ, không phải chuyện quân tử nên làm.

“Có gì phải sợ, không phải người chính là đệ nhất nam sủng nước Đại An này sao? Chỉ việc nhỏ ấy há có thể làm khó Cổ công tử.”

“Thanh Liên...” Cổ Ngạn do do dự dự nói, “Việc gì mà phải cùng ta so cao thấp, người rất lợi hại, ta tự nhận không sánh bằng người.”

Thanh Liên nghe vậy, ngạo khí vốn có trên mặt lập tức chìm xuống, dường như rất bị vũ nhục, ngữ khí nói chuyện bắt đầu lấp lửng: “Người... Người... Ta mới không cần người bố thí thắng lợi! Không nghĩ tới Cổ công tử lại là loại người này, Thanh Liên thụ giáo!”

Cổ Ngạn thấy Thanh Liên lại bắt đầu phát giận, không biết nên làm thế nào cho phải, gượng gạo mà nói sang chuyện khác: “Tiểu Mai, pha cho Liên công tử một ấm trà, Liên công tử khát rồi.”

“Ai khát!”

Cổ Ngạn bất đắc dĩ nói: “Liên Liên, ta không muốn tranh giành với người cái gì.”

“Thanh Liên cũng không muốn so kỳ nghệ với Cổ công tử, Cổ công tử mời Thanh Liên đánh cờ, Thanh Liên có từng từ chối câu nào không?”

“...” Nói như vậy thật có lý, Cổ Ngạn không phản bác được.

“Đến lúc đó chúng ta mời bệ hạ tới định đoạt, nhìn xem ai mới là đệ nhất nam sủng.” Thanh Liên rất phối hợp mà lấy thân phận nam sủng còn chưa làm ngày nào ra cượng.

Chỉ riêng việc mời Thượng vũ đế đến ngược lại đã đánh tan bản khoả của Cổ Ngạn, Cổ Ngạn sau nửa ngày trầm ngâm: “Bệ hạ ngày thường rất bận rộn, sẽ không có thời gian đến tham dự loại chuyện nhỏ nhặt này.”

Thanh Liên như đang nghe được chuyện cười lớn lắm: “Cái quốc gia lớn như vậy, bệ hạ chỉ sủng ái một người, để cho hắn làm trọng tài không phải chỉ cần một câu nói của người là xong sao.”

Chẳng ngờ Cổ Ngạn nghe xong lời này, đáy mắt vô tình hiện ra một tia mờ mịt cùng thất vọng vô cớ, tự giễu nói: “Cổ Ngạn nào có năng lực nắm giữ hoàng đế Đại An.”

Thanh Liên quan sát lúc Cổ Ngạn nói ra lời này trên mặt không cách nào che dấu được vẻ cô đơn, biểu hiện không giống giả vờ bị thương kia rơi vào mắt Thanh Liên.

Cổ Ngạn mi mục tuấn lãng, lúc cười lộ lên như được tắm gió xuân, hôm nay thần sắc buồn bã, rõ ràng như một con thú bị thương, làm cho người khác đau lòng không thôi. Bị thương cảm của Cổ Ngạn bao phủ, trong lòng Thanh Liên lại nổi lên một trận chua xót. Lúc này Thanh Liên mới nghĩ đến vô luận Cổ Ngạn có cười tiêu sái đến đâu, ở trong cung thì làm sao có thể nhàn nhã tự tại được, bản thân hắn cũng là một nam nhân đường đường chính chính. Huống hồ Cổ Ngạn không giống với mình từ khi sinh ra đã là con hát thấp hèn, hắn đã từng là nhi tử của thừa tướng nước Tây Hạng, là Lan công tử trong lòng của hàng vạn nữ tử, hiện tại bị bắt làm một nam sủng... Bề ngoài nhàn nhã sung sướng, trên thực tế không biết một mình nuốt bao nhiêu nước mắt chua xót. Thanh Liên nghĩ như vậy, chút địch ý đối với Cổ Ngạn dần dần tan thành mây khói, aiz, đều đáng thương như nhau, hôm nay Cổ Ngạn còn có thể chuyện trò vui vẻ, Thanh Liên không khỏi nổi lên sự đồng cảm.

Tâm tư Thanh Liên ngàn hồi bách chuyển, Cố Ngạn nào đâu biết thói quen than khổ của mình lại dẫn tới sự đồng tình không thôi của Thanh Liên, chứng kiến đôi mắt hẹp dài của Thanh Liên ngấn nước, Cố Ngạn bị dọa rồi, luống cuống tay chân giải thích: “Người, người đừng khóc ah, ta kêu bệ hạ tới là được, bệ hạ rất dễ nói chuyện, chuyện ta yêu cầu nhất định bệ hạ sẽ đáp ứng.”

Lời này Thanh Liên nghe vào tai lại thành giầu đầu hở đuôi, hấn dậm chân hận Cố Ngạn yếu đuối: “Người làm gì thế! Vận mệnh đã an bài người như vậy, người phải tiếp nhận nó! Không tiếp nhận được thì phải đấu tranh!”

Cố Ngạn hoàn toàn không biết Thanh Liên đang nói cái gì, chỉ hòa theo hấn: “Được rồi được rồi.”

Thanh Liên suy nghĩ rất nhiều, hồi lâu rốt cuộc đã phát tiết xong, hung hăng mà đem nước mắt lau sạch: “Người đừng tưởng rằng chỉ dùng một câu nói là có thể lay động bội ước của ta, ta sẽ không đồng ý đấy! Người đã nói sẽ mời bệ hạ, như vậy ba ngày sau chúng ta gặp lại, người nên chuẩn bị cho tốt.”

Cố Ngạn hoàn toàn không dám nhiều lời: “Được, người đi chậm một chút.”

=====

Thượng Vũ đế cảm thấy rất mới lạ, nam sủng vô tư vô lự nhà mình vậy mà hiện tại trên mặt lại lộ ra thần sắc... Sầu tư?”

Thượng Vũ đế đi qua nắm tay hấn, có chút bận tâm: “Cố Ngạn bảo bảo, người làm sao vậy?”

“Suy nghĩ chút chuyện.”

“Nghĩ chuyện gì?”

“Thanh Liên.”

Thượng Vũ đế cau mày: “Thanh Liên nào? Người mới tuyển nha hoàn?”

Cố Ngạn nghi hoặc hỏi: “Bệ hạ không biết Thanh Liên sao?”

“Hình như có chút quen tai... Tiểu Đa Tử, Thanh Liên là người phương nào?”

“Thanh Liên công tử là người khiêu vũ tại thọ yến của bệ hạ, về sau bệ hạ lại ở ngự hoa viên vô tình gặp được vị công tử kia.”

“Nha...” Nói như vậy Thượng Vũ đế liền nhớ ra, bất quá càng nghĩ càng không đúng, quay đầu nhìn nam sủng nhà hấn, “Tại sao người lại biết tên Thanh Liên kia?”

“Hấn...”

Cố Ngạn còn chưa nói ra chữ thứ hai, Thượng Vũ đế liền đánh gãy lời hấn, ánh mắt tàn khốc: “Hấn tới gây phiền toái cho người? Ta biết ngay là hấn không phải đèn đã cạn dầu, vốn thấy hấn đáng thương nên chừa cho hấn một con đường, không nghĩ tới hấn như vậy mà không biết tốt xấu.”

Thượng Vũ đế tới ăn dấm chua cũng thật có phong phạm đế vương, Cố Ngạn thiếu chút nữa chen miệng vào không lọt, vội vàng nói: “Bệ hạ bình tĩnh, Thanh Liên là bằng hữu của ta.”

Thượng Vũ đế khó chịu ah, Cố Ngạn bảo bảo đang nói giúp ngoại nhân!

“Trẫm sẽ không bỏ qua cho tên Thanh Liên này!”

“Tông Hoài, người lại tùy hứng rồi...” Cố Ngạn phàn nàn nói.

Thượng Vũ đế cũng hiểu được câu kia vừa mới nói ra rất ấu trĩ, vội vàng tìm bậc thang đi xuống. Cố Ngạn thấy vẻ mặt quần bách của Thượng Vũ đế, cười cười, hôn hoàng thượng một cái, nói: “Xin nhờ bệ hạ một chuyện.”

Thượng Vũ đế đúng là không có cốt khí của hoàng đế, trong chớp mắt sắc mặt trở nên mềm nhũn, tuy ngữ khí vẫn có chút cứng nhắc: “Người nói đi, lần nào người yêu cầu mà trẫm không đáp ứng đâu.”

Cố Ngạn cười nói: “Ta biết bệ hạ rất tốt với ta.”

“...” Thượng Vũ để thẹn thùng.

“Thanh Liên mời ta ba ngày sau luận võ với hần, thỉnh bộ hạ làm trọng tài.”

“Người nói con hát Thanh Liên kia? Luận võ với người?” Thượng Vũ để tưởng mình nghe lầm.

Cố Ngạn cũng xấu hổ: “Hần nói xong liền khóc, ta không có biện pháp từ chối hẳn. Thanh Liên giống như một tiểu hài tử, chuyện ta biết võ bộ hạ không cần phải lo lắng quá mức.”

“Hần luận võ với người làm gì? Muốn ăn đòn?” Thượng Vũ để vẫn không nghĩ ra mục đích của Thanh Liên là gì.

Mặt Cố Ngạn đầy nghi hoặc: “Ta cũng vừa mới nghĩ chuyện này, nhưng vẫn nghĩ không ra, bất quá đến lúc đó bộ hạ phải thiên vị hẳn một chút, Thanh Liên lòng tự trọng rất cao, sợ là thua sẽ đi tự tử.”

“Người ngược lại rất che chở cho tên Thanh Liên kia à nha...”

Cố Ngạn mỉm cười, ôm Thượng Vũ để nằm trên giường, còn mình nằm bên ngoài, vụng về an ủi: “Bộ hạ đừng ghen.”

“Hừ...”

=====

Dù cho nắm chắc võ nghệ của mình mười phần, Thanh Liên cũng không dám xem thường chút nào. Tuy Cố Ngạn thoát nhìn là bộ dáng cái gì cũng không biết, nhưng với tư cách là một đệ nhất nam sủng — tài múa, hần tin tưởng y không có khả năng không tinh thông.

Ngay tại lúc Thanh Liên giành giật từng giây mà luyện tập vũ khúc, thì Cố Ngạn vừa ngáp vừa suy nghĩ rốt cuộc là nên mang kiếm hay không mang đây.

Tới hạn cuộc chiến nam sủng, Cố Ngạn rốt cuộc vẫn quyết định mang theo bội kiếm của mình, cho dù không dùng, treo bên hông cũng là một loại khí thế.

Cố Ngạn hiếm khi thức dậy còn sớm hơn Thượng Vũ để, lục tung tìm kiếm một bộ y phục, khoác lên người.

Thượng Vũ để nằm trên giường, chống đầu nhìn Cố Ngạn, khoe miệng vui vẻ không kìm nén nổi, bảo bảo nhà hần đang làm cái gì ah.

Chỉ thấy Cố Ngạn thuần thực lấy ra một bộ võ phục, quần rộng thùng thình, ống tay áo ống quần bó chặt, bên hông mang thắt lưng đỏ rực, trên đầu quấn một vòng khăn đỏ. Trong chớp mắt, hình tượng mãnh phu giống như miêu tả sống sờ sờ đi ra, nếu có tảng đá ở đây ước chừng trong một giây là có thể đập nát.

Cố Ngạn đứng thẳng lưng, diện mạo bất phàm, ngày thường Thượng Vũ để có thói quen xem Cố Ngạn là nam sủng ôn nhu trong nhà, hôm nay khoác lên trang phục này làm cho Cố Ngạn phát ra từng đợt khí khái nam tử, Thượng Vũ để không khỏi có chút không được tự nhiên mà cảm thấy, nam nhân của trẫm thật là tuấn tú.

Cố Ngạn làm việc gì cũng không quên trưng cầu ý kiến của Thượng Vũ để: “Bộ hạ, thấy thế nào?”

Y phục quá xấu, nhưng là bởi vì Cố Ngạn bảo bảo cho nên đồ mặc nát cũng hóa thành đồ tốt, Thượng Vũ để bảo đảm đáp: “Không có gì trở ngại.”

Cố Ngạn nhe răng cười cười, treo bên hông thanh bội kiếm, xoay một vòng trước gương đồng, coi như thỏa mãn.

Thượng Vũ để dời mắt xuống, tâm niệm vừa động, ra vẻ lơ đãng hỏi: “Luận võ còn đeo ngọc bội làm gì?”

Cố Ngạn cầm ngọc bội lên nói: “Không có gì bất tiện, không mang theo không quen.”

Thượng Vũ để dụi đầu vào trong chăn, cười trộm như trẻ con.

=====

Ở trước mặt nam sủng nhà mình thì không phòng bị, chỉ cần có một người ngoài xuất hiện, Thượng Vũ để lại là hoảng để uy nghiêm bề ngoài.

Vừa thấy Thượng Vũ đế, Thanh Liên liền thu liễm lại hình tượng nhe răng trợn mắt trước Cố Ngạn, hóa thành một nhánh liễu đầu cành, mềm mại mảnh mai, lắc lư theo gió.

“Nô tài Thanh Liên, bá kiến bệ hạ, thái tử điện hạ, Cố công tử, Từ công công.”

“Miễn lễ ah.” Thượng Vũ đế hào phóng ban thưởng ngồi cho Thanh Liên, “Cố Ngạn nói người muốn tỷ thí với hắn, còn mời trăm đến phân xử, có việc này không?”

“Đúng vậy.” Lúc này Thanh Liên mới đem ánh mắt phóng tới trên người Cố Ngạn, suýt chút nữa mất phong thái trước mặt hoàng thượng, tên này rốt cuộc đang mặc cái quỷ gì đây!

Cố Ngạn cũng khó hiểu mà nhìn qua Thanh Liên, nếu luận võ, ăn mặc gọn gàng thoải mái mới là điều quan trọng, Thanh Liên tay trái tay phải thướt tha, trên đầu cài ba cây trâm, vạt áo lụa mỏng manh, hay là hắn muốn tỷ thí nhu công?

Cố Ngạn cảm thấy rung mình, công phu Tây Hạng dùng lực là chính, nhu công đích thực là khắc tinh của hắn.

Trận so võ này chỉ là tùy tiện nói ra, cho nên cử hành luôn tại cung Tam Lý, chỉ tùy ý dựng một cái bục. Nói là trận đấu, kỳ thật chỉ có năm người, thái tử điện hạ đến là vì sự phò của hắn.

Thượng Vũ đế nói vài câu hình thức, tỷ thí liền chính thức bắt đầu. Cố Ngạn đứng giữa đài, đã xong phần chuẩn bị, lại thấy Thanh Liên cầm hai tờ giấy nhỏ hướng hắn đi tới.

“Đây là cái gì?”

“Vì mục đích công bằng, nô tài chuẩn bị thăm bốc để quyết định thứ tự xuất trận, Cố công tử xin mời.” Thanh Liên duỗi tay về phía trước, nói như điều đương nhiên.

Cố Ngạn đưa tay gỡ gỡ đầu, không hiểu cho lắm.

Ba vị bên kia cũng có chút khó hiểu.

Cố Ngạn lúng túng nói: “Phải cùng đấu chứ, tách ra làm sao thi?”

Sự khinh miệt của Thanh Liên đối với Cố Ngạn nâng lên một tầm cao mới: “Cố công tử chưa từng so vũ sao? Nào có đạo lý cùng sân khấu?”

Cố Ngạn sững sờ tại chỗ.

Thượng Vũ đế mở to hai mắt.

Tiểu thái tử mặt tỉnh như nước.

Trong bốn người cuối cùng cũng có một người thông minh, tiểu Đa Tử cung kính khom lưng, ở bên tai Thượng Vũ đế nói nhỏ một câu.

Thượng Vũ đế khẽ giật mình, cảm thấy chuyện này Cố Ngạn nhà hắn chắc chắn làm được, nói: “Cố Ngạn, người tới đây, trăm có lời muốn nói với người.”

Hoàng thượng mở miệng nên dĩ nhiên Thanh Liên không dám dị nghị, Cố Ngạn đi đến bên cạnh Thượng Vũ đế, Thượng Vũ đế còn chưa kịp mở miệng, hắn liền nhỏ giọng oán trách một câu: “Thanh Liên đây là đang muốn làm gì?”

Thượng Vũ đế không nhịn được cười, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nói: “Thanh Liên là muốn so vũ với người, là khiêu vũ, chứ không phải so công phu.”

“Ah.” Cố Ngạn há to mồm.

Thượng Vũ đế đắc ý nhìn hắn cười: “Cái này xem người giải quyết thế nào ah.”

“...” Cố Ngạn ngơ ngác mà nhìn qua Thượng vũ đế.

“Giờ sao đây? Muốn trăm giải quyết giúp người không? Người lúc nào cũng ỷ lại trăm.” Thượng Vũ đế vô cùng đắc chí.

Cố Ngạn một tay đè chặt vai Thượng Vũ đế, trịnh trọng nói: “Bệ hạ, ngài ngàn lần không được vạch trần chân tướng.”

Cố Ngạn nhìn thoáng qua cảnh liễu Thanh Liên, nói: “Nếu như Thanh Liên vì tức mà ngắt liễu thì rất phiền toái.”

“Vậy là người muốn so?”

Cố Ngạn cắn răng, quyết định: “Chỉ là khiêu vũ thôi mà.”

Thượng Vũ đế một mực sợ Thanh Liên thấy, thừa dịp Thanh Liên ở trên đài quay lưng về phía hắn, vụng trộm móc móc lỗ tai, xác nhận vừa rồi hắn quả thực không có nghe lầm.

Tuy lúc thọ yến không có ấn tượng tốt lắm với Thanh Liên, nhưng không thể không thừa nhận là hắn quá mức xuất chúng, Thượng Vũ đế nghĩ cho dù có hơn một trăm người cũng không thể so được với hắn.

Cảnh liễu Thanh Liên không hổ là xuất thân từ con hát, từ nhỏ đã tập múa, khung xương cực kỳ dẻo dai. Tay áo vung lên, mị nhãn liếc qua, chân nhấc khỏi đỉnh đầu, mông hạ xuống đầy phong tình vạn chủng, ba người nhìn thấy đều tập trung thưởng thức, chỉ có Cố Ngạn thấy kinh hồn bạt vía, sợ Thanh Liên bị trật eo, liên tục nghĩ thầm Thanh Liên quả thật là một hài tử không làm người khác bớt lo được.

Thanh Liên múa không dài, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác chưa thỏa mãn. Thanh Liên cảm thấy hẳn chính là vì sân khấu mà sinh ra, một khi lên đài so với lúc luyện tập bình thường còn múa tốt hơn gấp bội. Thanh Liên ngẩng cao đầu, mang theo sự cao ngạo mà uốn éo đi xuống, ánh mắt đầy vẻ tự kiêu làm cho Cố Ngạn tiếp ứng không nổi.

Cố Ngạn thật sự có chút mặc cảm, nhưng không phải là vì muốn giữ gìn mặt mũi cho Thanh Liên, mà là vì hắn tuyệt đối chưa bao giờ tưởng tượng có một ngày hắn ở trước mặt người khách chiến vũ.

Thanh Liên lướt qua người Cố Ngạn, dốc sức liều mạng ngẩng cao đầu cũng không cách nào nhìn thẳng Cố Ngạn, nhưng khí thế tuyệt đối cường đại: “Cố công tử, xin mời.”

Cố Ngạn gật đầu, tiến lên một bước, còn nhẹ gật đầu với Thượng Vũ đế: “Bệ hạ, Cố Ngạn có một thỉnh cầu.”

“Cứ nói đi.”

“Cố Ngạn khẩn cầu tiểu Mai nhi tấu nhạc cho ta.”

“Được.”

Đang nằm ngáy o o... Tiểu Mai nhi đột nhiên bị người ta gọi ra ngoài, vừa ra ngoài đã bị công tử nhà mình nắm lại, công tử nhà mình bộ dáng khẩn trương, nói: “Tiểu Mai, lát nữa ta muốn nhảy một đoạn hắc vũ, người giúp ta tấu nhạc.”

Tiểu Mai nhi kinh ngạc nói: “Công tử người nhảy bài gì?”

“Nhiều bài như vậy, người nhớ rõ hết sao?”

“Mai nhi nắm rõ trong lòng bàn tay.” Tiểu Mai nhi ngẩng đầu ưỡn ngực, hăng hái.

Đúng là rất có khí thế, Cố Ngạn rất hài lòng, cùng tiểu Mai nhi tiến lên đài, hai tay ôm quyền hướng dưới đài nói: “Mang đến một đoạn múa được lưu truyền rộng rãi trong dân gian Tây Hạng.”

Thượng Vũ đế vỗ tay.

Cố Ngạn thần sắc nghiêm túc, hai chân đột nhiên dang rộng, ngồi xổm đúng tiêu chuẩn trung bình tấn, giữa đầu hét lớn một tiếng: “Hãy!”

Toàn bộ ngơ ngẩn.

“Ha...” Tiểu Mai nhi tiếp.

“Hãy! Ha! Hãy! Ha! Hãy! Ha!” Âm nhạc vang lên.

Cố Ngạn nâng hai tay trước ngực, giống như quay quanh một vòng tròn cực lớn, theo khúc hát của tiểu Mai nhi trái phải lắc lư thân thể, lúc nâng chân trái lúc nâng chân phải, lúc nâng tay trái lúc nâng tay phải, động tác tuy đơn giản lại mang khí khái nam nhân, hào sảng vô cùng.

“Hãy hãy ha! Hãy hãy ha! Hãy hãy hô!”

Âm nhạc nhanh hơn, Cố Ngạn sửa tay thành tư thế giữ cương ngựa, cao thấp có tiết tấu mà vung vẩy, hai chân bên dưới giống như dáng ngựa chạy băng băng. Cố Ngạn nhảy lên mạnh mẽ hữu lực, tựa như chạy xa vạn dặm.

Uống rượu, cưỡi ngựa, ăn thịt, đấu vật... Mỗi một hoạt động yêu thích của dân gian Tây Hạng đều được Cố Ngạn dùng vũ đạo mà hiện ra trước mặt mọi người, rất sống động, phảng phất có thể trông thấy cảnh tượng dân chúng Tây Hạng khiêu vũ hào phóng cỡ nào.

“Hãy ha!” “Hãy ha!” Một chữ một tứ đồng thanh hò hét, dùng hai tiếng hãy ha xuyên thấu mây xanh để kết thúc màn vũ đạo.

Dưới đài một mảnh yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

*Lời Ngũ Ngũ: Có ai đang đọc truyện k vại ~ Hãy comt một chấm để tui biết có tồn tại đi ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-thuong-quan-ha>